

CREDINȚA

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ ȘI MERIDIONALĂ •
 PROTOPOPIATUL ELVEȚIEI • PUBLICAȚIA PAROHILOR « SF. IOAN-BOTEZĂTORUL » GENEVA ȘI
 « TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI » LAUSANNE

Adresa Redacției: Eglise Orthodoxe Romaine de Suisse, C.P. 6553 CH – 1211 GENEVE-6.
 Tel. +41(0)227004918, E-mail: bisericar@gmail.com, www.biserica.ch
 Responsabil de redacție: Părintele Adrian Diaconu

CREDINȚĂ

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit IOSIF
 al Europei Occidentale și Meridionale

CUPRINSUL REVISTEI:

PROGRAMUL SLUJBELOR	Săptămâna Patimilor și Sfintele Paști 2016	1
EDITORIAL	Veniți de luați lumină!	2
CUVÂNTUL MITROPOLITULUI	Scrisoarea pastorală a Ips. Mitropolit Iosif la Sf. Paști	4
LUMINA ÎNVIERII	Slavă Ție Celui ce ne-ai arătat lumina ! (1)	7
	Slavă Ție Celui ce ne-ai arătat lumina ! (2)	9
	La lumière pascale, un symbole de l'unité en diversité	11
DUMINICILE ÎNVIERII	Duminica Sf. Ap. Toma: "Domnul meu și Dumnezeu meu!"	14
RUBRICA PASTORAL-SOCIALĂ	Activități filantropice și caritative ale parohiilor în anul 2015	16
RUBRIQUE LITURGIQUE	Explications sur les textes de la Divine Liturgie	19
RUBRICA COPIILOR	Jertfa Mântuitorului Hristos văzută de copii	24
PATRISTICA	Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul	26
RUBRICA TINERILOR	2016 – Anul omagial al educației religioase a tineretului	29
ANIVERSĂRI	Ips. Mitropolit Iosif la cea de-a 50-a aniversare	32
	20 de ani de la sfințirea Capelei ort. române din Lausanne	33
ORTHODOXIE	Un Saint et Grand Concile Panorthodoxe en Crête	35
PAGINA CULTURALĂ ÎN IMAGINI	Concertul de colinde al Corului "Ciprian Porumbescu" din Suceava, dec. 2015	37
OECUMENISME	Appelés à proclamer les hauts faits du Seigneur (1P. 2,9).....	38
2016-ANUL JUBILIAR AL ROMÂNIEI	150 de ani de la fondarea Casei regale și a Statului român modern	

PACE, BUCURIE ȘI BINECUVÂNTARE TUTUROR CITITORILOR!

LUMINA ÎNVIERII DOMNULUI SĂ VĂ CĂLĂUZEASCĂ ÎN TOATĂ VIAȚA!

Articolele care nu sunt semnate aparțin Redacției.

Coperta 1. Mântuitorul Iisus Hristos (reproducție), din Calendarul Creștin Ortodox 2016 al MOREOM

HRIȘTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

PROGRAMUL SLUJBELOR – SFINTELE PAȘTI 2016

La Geneva

Biserica: Av. Eugène-Lance 2,
Grand-Lancy/Geneva

La Lausanne

Biserica: Av. de la Harpe 2A,
Cripta Templul Montriond

Slujba Învierii

Sâmbătă 30 aprilie, ora 22:00.

Duminică 1 mai, la 10h, Sf. Liturghie
urmată de sl. vecerniei (a doua Înviere).

Slujba Învierii

Sâmbătă 30 aprilie, ora 24:00.

Duminică 1 mai, la 17h30, a doua Înviere.
Luni 2 mai, la 10h00, Sf. Liturghie.

Slujbele în Săptămâna Mare

Duminică 24 apr. la 11h, Sf. Liturghie.

Miercuri 27 apr. la 20h, **Taina Sf. Maslu**

Joi 28 apr. la 18h, Denia celor 12 Evangh.

Vineri 29 apr. 14h30, scoaterea Sf. Epitaf
și program de spovedit, iar la **20h30**

Prohodul Domnului și ocolirea bisericii.

Sâmbătă 30 apr. la 9h30 **copiii și adulții**
sunt așteptați la spovedit (împărțășit).

Slujbele în Săptămâna Mare

Duminică 24 apr. la 10h, Sf. Liturghie.

Miercuri 27 apr. 17h30, **Taina Sf. Maslu**

Joi 28 apr. la 10h, Sf. Liturghie, iar la 18h
Denia celor 12 Evanghelii.

Vineri 29 apr. la 18h Prohodul Domnului
(Sf. Epitaf se scoate de la ora 15:00).

Progr. de spovedit în Săptămâna Mare:
miercuri, joi și vineri de la 17h.

Slujbele duminicale

Se oficiază în fiecare **1a și a 3a duminică**
din lună, între 10h00 și 12h00 (în 1a dum.
oficiază pr. Adrian, iar în a 3a pr. Florin).

După fiecare slujbă se servește o cafea.

Slujbele duminicale

În fiecare duminică și sărbătoare din
cursul săptămânii se oficiază Sf. Liturghie:
duminica la 10h00 (utrenia la 9h30), iar în
cursul săptăm. la 10h30 (utrenia la 10h00).

Sâmbătă seara

În ajunul slujbelor duminicale la 18h30 se
oficiază *slujba vecerniei*, urmată de
o cateheză. Înainte și după vecernie
preotul spovedește. Slujba vecerniei nu se
oficiază dacă biserica este ocupată.

Miercuri și Vineri seara

Miercuri la 18h30 (în special în Postul
Mare) : Acatistul Maicii Domnului.

Vineri între 18h30 și 19h30 se oficiază
slujba vecerniei urmată de *o cateheză*.

Înainte și după slujbă - progr. de spovedit.

Catehism pentru copii

În fiecare 1a și a 3a duminică din lună,
după împărțășit, copiii sunt așteptați la
lecția de catehism ș.a. activități practice.

Catehism pentru copii

În fiecare duminică din lună, după
împărțășit, copiii sunt așteptați la lecția de
catehism ș.a. activități practice.

TABĂRA DE COPII – VARA 2016

Din cauza lipsei de spațiu (pavilionul de la Crêt-Bérard, Puidoux/VD fiind ocupat), în acest an
părinții își pot înscrie copiii la una din taberele pe care Mitropolia noastră de la Paris le organi-
zează pe timpul vacanței de vară, în România: la Mănăstirea Neamț, la Mănăstirea Sâmbăta sau
la Mănăstirea Tismana; detalii pe: www.mitropolia.eu

✠ EDITORIAL ✠

"VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ !"

Sfânta Lumină la biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim

Cele mai importante evenimente din istoria creației și din iconomia mântuirii omului sunt strâns legate de misterul "luminii dumnezeiești". Prin lumină Dumnezeu a făcut posibile toate lucrările Sale și tot prin lumină (lumina interioară a conștiinței) Creatorul ne revelează sensul și misterul acestor lucrări, ce fac parte din planul divin al transfigurării și îndumnezeirii omului și a creației.

Fie că este vorba de lumina primordială, prin care s-au creat toate cele nevăzute și cele văzute (Facere 1, 3), fie că ne referim la întruparea luminii dumnezeiești prin "chenoza" Fiului lui Dumnezeu în firea noastră omenească (Ioan 1, 14), fie că vorbim de lumina Învierii, prin care Hristos a nimicit moartea și a distrus încuietorile iadului, eliberând pe "poporul ce stătea în

întuneric..., în latura și în umbra morții" (Matei 4, 16 ; Luca 1, 79), fie că vorbim de lumina Duhului Sfânt, pogorâtă în chipul limbilor de foc în ziua Cincizecimii pentru sanctificarea - prin Biserică - a omului și a creației (Fapte 2, 1-4), sau de lumina eshatologică a Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu, anunțată de apariția pe cer a semnelor Sfintei Cruci, ce va străluci ca lumina fulgerului la venirea într-o slavă a Fiului Omului pe pământ (Matei 24, 27-30), constatăm că lumina divină este "mediul natural" de coabitare și de lucrare, ad-intra și ad-extra, al Preasfintei Treimi.

Lumina dumnezeiască¹ - întrupată în Iisus Hristos (Ioan 1,14 ; I Ioan 4,2) este iubire și viață sau - altfel spus - este viața veșnică izvorâtă din iubirea lui Dumnezeu pentru om și pentru întreaga lume, descoperită nouă în Iisus Hristos : "Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat ..." (Simbolul credinței art. 3).

Învierea Domnului, pe care tocmai ne pregătim să o întâmpinăm, este sărbătoarea prin excelență a luminii și sărbătoarea unei noi creații (începutul celei de-a opta zi a creației). Prin ea se trece pragul lumii celei vechi și se intră în noul veac, într-un nou eon al luminii.

Deși giulgiul cu care a fost înfășurat trupul lui Hristos și mahrama au rămas pe loc, El nu a ieșit gol (nud) din mormânt. Haina Sa era însăși lumina dumnezeiască care a risipit întunericul iadului și a biruit moartea, o haină mult mai strălucitoare decât cea a îngerului care a prăvălit piatra de la ușa

mormântului, pe care evangheliștii o descriu astfel: „*înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada*” (Matei 28,3 ; Luca 24,4). Această *lumina* dătătoare de viață este, de fapt, începutul unei noi vieți și adevărata *lumina a lumii* (Ioan 8, 12), pentru că, prin învierea Sa, Hristos ridică omul întreg, suflet și trup, la viața veșnică.

De aceea, în noaptea Sfințelor Paști, slujba ortodoxă a Învierii începe cu chemarea : ”*Veniți de luați lumina !*” din lumina Învierii lui Hristos, ce se ia de la candela de pe Sfânta Masă, care reprezintă chiar Mormântul din care a înviat Domnul. Preoții și credincioșii, purtând lumânările pascale, ies apoi afară din biserică spre a proclama tuturor oamenilor și întregii creații Învierea lui Hristos, și *lumina* Ei, împlinindu-se astfel cuvântul psalmistului David care spune „*Întru lumina Ta vom vedea lumină*” (Ps. 35, 9).

*Lumânarea pascală*² simbolizează triumful luminii asupra întunericului și al vieții asupra morții. Ea ne ajută totodată să conștientizăm că *lumina Învierii*, izvorâtă din iubirea lui Hristos pentru noi (iubire ce s-a manifestat în modul cel mai înalt prin jertfa Crucii Sale), a învins în noi întunericul păcatelor și al morții.

Hristos, identificându-se cu *Lumina* (Ioan 8,12), ne arată, de fapt, că ea este cea care ne luminează ”*Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14, 6).

Calea spre Împărăția cea veșnică a Luminii este însuși Hristos - Lumina lumii, și lumina învățaturii Sale păstrată în Biserica pe care El a instituit-o, în chip tainic, prin jertfa și învierea Sa din morți.

Adevărul întrupat în Iisus Hristos - Fiul lui Dumnezeu - și transmis prin învățătura ortodoxă a Bisericii (Sf. Scriptură și Tradiția

apostolică), departe de a fi unul abstract, rece și irelevant pentru viață, se întrupează și la nivelul conștiinței noastre și ne luminează prin iubire, către înviere și veșnicie. *Lumina Adevărului ne face liberi* (Ioan 8, 32), căci risipește în noi întunericul idolilor confecționați ca adevăr propriu în locul singurului Adevăr care este Iisus Hristos.

Viața reală este una singură, aceea care se primește și se trăiește în și prin Hristos, spre dobândirea Împărăției lui Dumnezeu. *Lumina vieții* este aceea care ne deschide *Calea* și ne descoperă *Adevărul* vieții celei veșnice. În Hristos cel înviat toată lumea va învia, iar creația întregă se va transfigura într-un ”*cer nou și un pământ nou*” (Apoc. 21, 1-3), în care moartea nu-și va mai găsi locul : ”*Căci precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia*”. (I Cor. 15, 20-22), iar ”*Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea*” (I Cor. 15, 22 și 26). Viața veșnică ne apare, așadar, ca o Împărăție a Luminii, în care ”*noapte nu va mai fi, iar cei înviați nu vor mai avea trebuință de nici-o altă sursă de lumină, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor*” (Apoc.22,5).

Pe această *Cale* a Împărăției lui Dumnezeu, din acest *Adevăr* dumnezeiesc și cu această *Lumina a Învierii* și a *Vieții veșnice* să ne împărtășim cu toții acum, la sărbătoarea Sfințelor Paști, ca împreună să ne bucurăm cântând: „*Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc; am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi închinându-ne, că aceasta ne-a mântuit pe noi*”. **Hristos a înviat!**

Părintele Adrian

¹ A se citi mai pe larg, pe aceeași temă a *Luminii*, articolul ”*Slavă Ție celui ce ne-ai arătat lumina*” ! de la pp. 7 și 9.

² Vezi mai pe larg explicația *Lumânării pascale* în articolul ”*La lumière pascale - un symbole d'unité en diversité*” de la p. 11.

✠ CUVÂNTUL MITROPOLITULUI ✠

PASTORALA IPS. MITROPOLIT IOSIF LA SĂRBĂTOAREA SFINTELOR PAȘTI

Preacucernice Părinte, Iubiți frați și surori în Hristos Cel Înviat

Am petrecut cele 40 de zile ale Postului până la Intrarea Domnului în Ierusalim, apoi toate zilele Săptămânii care se încheie astăzi, ca într-un urcuș de înțelegere și trăire, Patimile cele purtătoare de dragoste pentru noi toți, Moartea pe Cruce și Învierea Lui.

Mare și binecuvântată este această Săptămână în care ne facem părtași lui Hristos, Cel ce suferințele noastre, dar și ura întreagă a omului, arătată prin loviri, scuipări, batjocură prin cuvintele de ocară, și la urmă prin moarte, le poartă pe Crucea Sa. Le duce pe toate, Blând și Smerit, fără să ceară dreptate Părintelui Ceresc, din contră, în locul răzbunării cerând iertare pentru cei care Îl răstigneau: „Părinte, iartă lor că nu știu ce fac” (Lc 23, 34). A primit moarte rușinoasă, a primit a fi socotit cu cei nelegiuți, (Mt 27, 38-39 și 44), dar dragostea și mila Lui nu s-au clătinat. S-a făcut purtător al mării milostiviri a Părintelui Ceresc pentru noi, fiind El Însuși Milostivirea vie, întrupată, dăruită de către Preasfânta Treime Însăși omului îngenunchiat de păcat și în consecință de moarte.

S-a făcut pe Sine hrană cerească, „pâine a vieții, ... care se pogoară din cer, aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu mai moare” (In 6, 48 și 50), care hrănește, adapă, vindecă și învie trupurile și sufletele noastre cele

rănite.

Iubiți frați și surori în Domnul,
Am încercat să trăim în adâncul sufletului și în acest Sfânt și Mare Post și în Săptămâna Patimilor și să facem și ale noastre Patimile Lui, interiorizând în același timp realitatea faptului că nu mai suntem singuri în toate încercările prin care trecem pe acest pământ, că viața noastră are sens în dragostea mult milostivă a

lui Hristos, Care a îndrăznit nebunia Crucii și a morții pentru a ne încredința că nu suntem singuri, că ne este alături cu dragostea Lui.

Mila nemărginită a lui Dumnezeu față de noi oamenii trăită și dăruită pe Cruce de Însuși Fiul Cel Întrupat, astăzi răsare din mormânt, golind iadul, biruind moartea, ca noi să fim vii. Crucea și Moartea Lui devin pentru noi binecuvântare, devin mântuitoare. „Căci cuvântul Crucii, ne spune Sfântul Apostol Pavel, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.” (I Cor 1, 18) Însă iată că moartea pe Cruce și Mormântul pe care le-a primit Fiul lui Dumnezeu în schimbul iubirii Lui pentru noi, nu rămân sterpe, dragostea Lui rodește în lume mântuirea.

Cerurile și pământul saltă de bucurie astăzi, Hristos Domnul a înviat și mântuire din suferința morții a adus neamului omenesc! De învierea lui Hristos se bucură și se

veselesc cetele îngerilor și poporul creștin, dar și întreaga natură, căci Adam cel mort prin lemnul pomului, este înviat prin lemnul de viață făcător al Crucii, care a primit pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!

Și rănilor pricinuite de noi, și Crucea care L-a primit, și cuiele care L-au străpuns, și sulița care L-a împuns, și moartea care L-a împresurat, și mormântul care L-a primit, și iadul care a crezut că L-a înghitit, toate prin Înviere s-au umplut de lumina harului Celui pe care moartea nu L-a putut ține în chingile ei. „Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?” (I Cor 15, 55).

Iubiți credincioși,

Anul acesta, în Biserica noastră, este dedicat cugetării asupra misiunii parohiei și mănăstirii în societatea în care trăim. Suntem înainte de toate misionari prin faptele noastre, dar și prin cuvintele și atitudinile noastre, „cel ce va face și va învăța Acela mare se va chema în Împărăția Cerurilor” (Mt 5, 19) ne spune Mântuitorul Hristos, punând mărturia cuvântului după cea a faptei, adică îndemnându-ne să avem înainte de toate faptele credinței : dragostea, bunătatea, pacea, îndelungă-răbdarea, facerea de bine aproapelui nostru, bucuria. Acestea sunt mărturia noastră cea dintâi în lumea în care trăim, la care să adăugăm și mărturisirea vie a credinței noastre, cu cuvântul, pentru ca lumea să creadă. „Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (In 6, 40)

Mulți creștini mor astăzi în lume pentru credința lor, pentru că îndrăznesc să Îl mărturisească pe Hristos Cel Înviat. Mărturisirea credinței ne poate fi cerută

oricând, suntem oare gata să spunem ceea ce credem?

Taina vieții și a morții noastre ne-a fost tâlcuită astăzi de Cel ce a primit viața și moartea în numele nostru, iubindu-ne până la jertfa de Sine pentru a ne face părtași bucuriei și vieții veșnice, prin Înviere. De acum suntem purtători ai înțeleșurilor tainei vieții și a morții pe care să le trăim de-a lungul scurtei noastre vieți pământești, împărtășindu-le tuturor, adică să fim sau să devenim misionari. Această taină nu poate fi deslușită decât în și prin Hristos Cel mort și înviat. El ne cheamă nu la orice fel de misiune, în parohie sau în mănăstire fiind, ci la cea a bucuriei și luminii care izvorăsc din Mormântul rămas gol pentru veșnicie, a vieții smulse din moartea care părea de neînvinc, a „iubirii dumnezeiești mai tare decât moartea”. **Hristos a înviat!**

Al dumneavoastră, de tot binele doritor și rugător către Dumnezeu Cel în Treime lăudat,

Mitropolitul Iosif

Limours, Sf.Paști 2015

Ips. Mitropolit Iosif în mijlocul membrilor Consiliului parohiei Geneva (Gd-Lancy), 28 ian. 2016

Icoana Învierii (biserica Lausanne, 1998)

Troparul Învierii:

"HRISTOS A ÎNVIAT DIN MORȚI, CU MOARTEA PE MOARTE CĂLCÂND, ȘI
CELOR DIN MORMINTE VIAȚĂ DĂRUINDU-LE" !

Condacul Învierii:

DE TE-AI ȘI POGORÂT ÎN MORMÂNT, CELA CE EȘTI FĂRĂ DE MOARTE,
DAR PUTEREA IADULUI AI ZDROBIT ȘI AI ÎNVIAT, CA UN BIRUITOR,
HRISTOASE DUMNEZEULE, ZICÂND FEMEILOR MIRONOSIȚE:
BUCURAȚI-VĂ! ȘI APOSTOLILOR TĂI PACE DĂRUINDU-LE, CELA CE DAI
CELOR CĂZUȚI RIDICARE.

✠ LUMINA ÎNVIERII ✠

SLAVĂ ȚIE CELUI CE NE-AI ARĂTAT LUMINA ! (1)

Părintele Adrian

Întreita Lumină dumnezeiască

Lumina dumnezeiască irupe din ființa divină absolută, incognoscibilă și incomunicabilă, de aceea nu poate fi definită decât relativ. Ea excede din toate punctele de vedere posibilitățile limitate ale cunoașterii și înțelegerii umane, de aceea poate fi cunoscută de noi doar atât cât se lasă descoperită, și numai în măsura în care noi ne putem raporta la ea, prin conștiința și trăirea noastră.

Dacă am încerca totuși să o definim, ar trebui să spunem că Lumina dumnezeiască, în întreita ei descoperire – *lumina Primordială*, *lumina Învierii* și *lumina Cincizecimii* (prin care accedem la *lumina Eshatologică*) - este viață veșnică, iubire, conștiință și adevăr, toate acestea izvorâte din persoana Logosului dumnezeiesc (Cuvântul lui Dumnezeu), prin care totul a fost creat și prin care se măntuiește, se sfințește și se îndumnezeiește omul, și prin el întreaga creație. În acest sens se pot interpreta cuvintele Sf. Ioan: „Cuvântul era Lumina cea adevărată ce luminează pe tot omul, care vine în lume” (Ioan 1, 9). „Întru El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan 1, 4-5).

Logosul (sau Cuvântul lui Dumnezeu) – Cel născut din Tatăl mai înainte de toți vecii,

și întrupat la plinirea vremii în persoana Mântuitorului Hristos Fiul lui Dumnezeu - ni se descoperă, așadar, ca fiind *El însuși lumina*, și izvor al oricărei alte lumini, într-o întreită decoperire și lucrare : mai întâi ca *lumină Primordială*, prin care totul s-a creat, și prin care omul a fost creat după *chipul lui Dumnezeu*, apoi ca *lumină a Învierii*, prin care omul se re-crează spre o nesfârșită *asemănare cu Dumnezeu*, și – la scurt timp - ca *lumină a Cincizecimii*, prin care omul este iluminat de harul Duhului Sfânt spre *transfigurarea și îndumnezeirea* lui și a creației.

Această întreită *Lumină*, ce ni se revelează în măsura în care noi suntem pregătiți sufletește să o receptăm la nivelul conștiinței, deschide calea spre *lumina Eshatologică* a Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu pentru care omul a fost creat, măntuit și sfințit de Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt. De aceea Mântuitorul Hristos spune despre El însuși : „Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Factorul comun și elementul fundamental ce stă la baza întreitei lumini dumnezeiești este *iubirea* lui Dumnezeu, *cons substanțială cu lumina*, prin care s-a creat inițial viața (Facere 1,3) și apoi, tot prin *iubire și lumină*, adică prin *cruce și înviere*, se re-crează viața lumii și a omului, prin Iisus Hristos (Ioan 3,16), în și spre *lumina și iubirea* Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu: ”*Dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește*

este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire” (I Ioan 4,7-8).

Iisus Hristos – Lumina cea adevărată

Sf. Ioan mărturisește în prima sa epistolă: „Aceasta este solia pe care am auzit-o de la El și pe care v-o vestim : că Dumnezeu este Lumină și nici-un întuneric nu este întru El” (I Ioan I, 5). Mântuitorului Iisus Hristos – Fiul lui Dumnezeu, Cel ce este ”Lumină din Lumină și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat” (Simbolul Credinței, art. 2) este - în mod egal - Dumnezeu adevărat și Om adevărat, ceea ce înseamnă că, prin întruparea Cuvântului lui Dumnezeu se întrupează, în mod real, însăși viața, lumina, iubirea, adevărul și conștiința: „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14).

Prin Iisus Hristos, lumina învierii și a vieții a risipit întunericul morții și al iadului, prin El s-a pogorât lumina sfințeniei Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, și tot prin El, lumina conștiinței noastre ne va conduce spre viața veșnică pentru care am fost creați (Ioan 3,16). El este lumina plină de iubire dumnezeiască prin care se reflectă și se descoperă slava, lumina și dragostea ființei celei necreate a lui Dumnezeu în natura ființei create.

Așa cum, prin lumina Primordială a Creației, omul a fost înzestrat cu chipul lui Dumnezeu, adică, cu conștiința raportării vieții sale la Creator și la Creație (Facere 1, 26-27), prin lumina purtătoare de iubire a Învierii lui Hristos din morți, urmată de lumina

sfințitoare a Cincizecimii, omul – restaurat în starea sa inițială, de dinainte de păcat - este înzestrat cu posibilitatea dobândirii, prin libera sa voință, a asemănării cu Dumnezeu, adică, cu conștiința comuniunii, a iubirii aproapelui său, a iertării și a milei, după modelul lui Hristos care este singura și adevărata Lumină a lumii (Ioan 8,12).

Sfânta Tradiție și cultul Bisericii Ortodoxe a păstrat nealterat adevărul de credință, conform căruia Hristos este lumina lumii. Acest adevăr este mărturisit în toate cele șapte laude bisericești ale zilei liturgice, începând cu vecernia – în care Hristos ne apare ca „Lumina lină” a bucuriei vieții, ce se apropie de noi încet, dar sigur, risipind întunericul păcatului și umbra morții care ne-a cuprins. Apoteoza luminii o întâlnim, însă, în dumnezeiasca Liturghie, în care adunarea credincioșilor participă și se împărtășește, mai întâi, din lumina Cuvântului lui Dumnezeu, și apoi din Euharistia Luminii dumnezeiești, prin lumina iubirii Tatălui ceresc, prin prezența luminii care este însuși Hristos, care-și oferă Trupul și Sângele spre cuminecare pentru noi, și prin lumina harul necreat al Duhului Sfânt, pogorât în chipul limbilor de foc în ziua Cincizecimii, inaugurând astfel începutul unei noi vieți, aceea a Împărpăției lui Dumnezeu.

De aceea, după fiecare împărtășanie, la sfânta Liturghie, credincioșii cântă : ”Am văzut lumina cea adevărată, Am primit Duhul cel ceresc, Am aflat credința cea adevărată Nedespărțitei Sfinte Treimi închinându-ne, Că aceasta ne-a mântuit pe noi!”

Vezi continuarea în articolul ”Slavă Ție celui ce ne-ai arătat lumina”! (2)

SLAVĂ ȚIE CELUI CE NE-AI ARĂTAT LUMINA ! (2)

Lumina dumnezeiască se împărtășește în și prin Biserică

Așa cum am arătat aici, Hristos cel înviat din morți este adevărata *Lumină a lumii* (Ioan 8, 12), iar Biserica este sfeșnicul ce poartă peste veacuri această lumină. *Lumina dumnezeiască* se primește, se conștientizează se trăiește și se transmite, în și prin Biserică.

Instituită de Hristos pe Cruce, prin moartea și învierea Sa din morți, iar în mod formal în ziua Cincizecimii, prin botezul creștin al primilor adepți, Biserica apare în istorie ca icoană a iubirii Preasfintei Treimi, ca "*laborator al Învierii*", cum o numește Sf. Maxim Mărturisitorul (sec. VII), și ca "*anticameră a Împărăției lui Dumnezeu*" cum o numește Sf. Nicolae Cabasila (sec. XIV).

În Biserică, întreita *lumină dumnezeiască* se revarsă asupra fiecărui credincios prin sfințele taine, în special prin Botez, Spovedanie și Împărtășanie, primite în urma mărturisirii credinței creștine (Crezul), și a adeziunii liber consimțite a credinciosului de a transpune în viața de zi cu zi învățăturile de credință. Prin botez, creștinul inaugurează în viața sa o nouă zi a creației, o zi în care Domnul i se adresează prin cuvintele: *Fiat lux* (Să fie lumină)! De atunci începe pentru cel botezat o nouă etapă a vieții, o viață indestructibilă, plină de lumină, care îl proiectează în veșnicie. Așadar, prin Botez, Domnul te ia de mână și te introduce în Biserica Sa, ca să trăiești - prin ea - sub protecția Lui, și în lumina

harului Duhului Sfânt, ca un madular de cinste al trupului Său tainic (1 Cor. 12,27) - care este Biserica Sa - al cărui cap este El însuși, Hristos Cel înviat din morți. Din acest motiv Biserica primelor veacuri a numit botezul "*photismos*" iluminare.

Dar, chiar și botezat, creștinul care se desparte de lumina Bisericii lui Hristos, de harul și darurile Duhului primite prin Botez și Euharistie, este serios amenințat de pericolul întunericii spiritual și moral care domină această lume, profund secularizată. Acest întuneric, cu adevărat amenințător pentru cei ce trăiesc în afara Bisericii și a *luminii Treimice*, se manifestă prin faptul că omul, deși este capabil să vadă, să caute și să înțeleagă lucrurile tangibile, care îl leagă de această lume, totuși, el nu mai poate vedea unde merge lumea și de unde vine ea, care este rostul vieții sale pe pământ, de ce și pentru ce trăiește, ca apoi să moară. Întunericul asupra misterului divin al vieții, al binelui și al răului, și al adevăratelor valori, constituie o reală amenințare pentru existența noastră și pentru lumea în care trăim.

De aceea, credința trăită în conștiința comuniunii ecleziale rămâne singura cale de a ne împărtăși din lumina cea adevărată, cea care irupe din lumina lui Dumnezeu în lumea noastră, și care risipește întunericul conștiinței, izolarea și singurătatea în care trăim, ajutându-ne să descoperim sensurile profunde ale existenței și ale vieții. "*Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor*" (Matei 18,20).

Creștinul – purtător și transmițător al luminii

În comuniunea Bisericii - prin prezența lui Hristos și prin lucrarea sfințitoare a harului Duhului Sfânt - totul este *lumină*, iar în Hristos tot sufletul umbrat de ispite și întunecat de păcate găsește lumina vieții și a veșniciei, pentru că „*nici-un întuneric nu este întru El*” (1 Ioan 1, 5).

Fiecare om, care se angajează pe calea credinței, care trece prin iluminarea botezului și urmează calea Bisericii, împărtășindu-se cu Sfintele Taine se împărtășește, de fapt, din această lumină, și este socotit ca fiind el însuși o „*lumină*”. Nu este vorba de o lumină autonomă, ci de o „*lumină a Domnului*”, o persoană iluminată de slava inefabilă a Celui care, singur, este „*Lumina cea adevărată*”.

Lumina, însă, nu poate rămâne netransmisă, căci zice Domnul : „*Nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, să lumineze tuturor celor din casă*” (Matei 5,15). Ea trebuie răspândită cu atât mai mult cu cât omenirea întreagă suferă astăzi *de foame și de sete de lumină*, de lumina care răsare din *cuvintele Domnului* (Amos 8,11). În acest sens Mântuitorul spune în Predica Sa de pe Munte: „*Voi sunteți lumina lumii*” (Matei 5,14).

Dar, cum ar putea cineva să fie purtător și transmițător al luminii, dacă el trăiește în întuneric? Ați observat că mușchii și majoritatea ciupercilor cresc mai bine în întuneric? Dacă ai ilumina ciupercile, acestea ar fi stoarse de putere, s-ar usca și, în cele din urmă, ar muri. La fel este și cu viața în păcat; și ea crește în întuneric și moare dacă o scoți la lumină.

Întunericul spiritual și moral în care ne trăim, în mod inconștient, viața este relevant și de Sf. Ioan în evanghelia sa : „*Jar aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina...*” (Ioan 3,19-20). Noi știm însă, că la iluminarea spiritului nu se ajunge decât prin trezirea conștiinței, și mai știm că, în fața dreptului Judecător nimeni nu se poate ascunde (Evrei 4, 13).

De aceea, toți creștinii - în calitate de „*fi ai luminii și ai zilei*” (1 Tes. 5, 5-6), conștienți de chemarea sacră pe care o avem, prin Botez, de a da mărturie prin viața noastră despre *Lumină* - suntem chemați să ne curățim de orice formă a întunericului, spiritual și moral, și să devenim purtători și transmițători ai *Luminii divine, în și prin Biserică*.

Biserica rămâne singurul spațiu consacrat și locul comuniunii tuturor oamenilor în lumina iubirii dumnezeiești. Numai dăruind *lumina* o vom putea dobândi și numai așa, la Înviere, ne vom bucura de lumina cea neînserată a împărăției cerurilor: „*Atunci cei drepți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.*” (Matei 13, 43).

Să-L rugăm pe Hristos cel înviat din morți să ne ajute să experimentăm și noi, în viața de fiecare zi, bucuria *luminii Sale*, în așa fel încât să devenim purtători și transmițători autentici ai *luminii Învierii*, pentru ca – prin Biserică – splendoarea biruinței vieții asupra morții să strălucească și în lumea noastră, atât de amenințată de întuneric și de moarte, și împreună să-i srigăm :

”Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina”!

Pr. Adrian Diaconu

LA LUMIÈRE PASCALE UN SYMBOLE DE L'UNITÉ EN DIVERSITÉ

Qu'elles soient orthodoxes, catholiques ou protestantes, les Pâques chrétiennes* sont intimement liées à la lumière pascale, la Lumière de la Résurrection du Christ, la lumière de la nouvelle création.

Si le modèle suprême de l'unité en diversité reste la Très Sainte Trinité - Dieu unique en Sa nature, mais en trois hypostases: Le Père, le Fils et le Saint Esprit -, la lumière de la Résurrection du Christ (Mt 28,3; Lc 24,4) est elle aussi un modèle de l'unité en diversité, parce qu'elle comprend en elle même le spectre de toutes les lumières par lesquelles Dieu illumine l'homme, dès la création et jusqu'au Royaume des cieux: la lumière primordiale par laquelle tout a été créé (Gn 1,3; Jn 1,9), la lumière qui a préparé le peuple élu pour recevoir le Messie (Ps 36(35),10), l'incarnation de la Lumière par la Nativité du Christ (Jn 1,14; Jn 8,12), la lumière de l'Épiphanie et celle de la Transfiguration du Christ (Lc 3,22; Lc. 9,29), la lumière de la Pentecôte par le feu du Saint Esprit (Ac 2,3-4), la lumière que nous les baptisés sommes appelés à témoigner consciemment par notre vécu, en tant que membres de l'Église du Christ et des *filis de la lumière et filis du jour* (I Th 5,5 ; Mt 5,14), ainsi que la lumière eschatologique, celle du Royaume de la lumière (Mt 24,27-30; Mt 13,43; Tes. 4,16)

La nuit de Pâques, l'Église présente le mystère de la lumière avec un symbole tout à fait particulier et très humble : *la lumière*

du cierge pascale, que l'on trouve - elle même comme une unité en diversité - dans toutes les traditions chrétiennes et les rituels pascaux. C'est une lumière qui vit en vertu du sacrifice. Le cierge illumine en se consumant lui-même. Il donne la lumière en se donnant lui-même. Ainsi il représente d'une façon merveilleuse le mystère pascal du Christ qui se donne lui-même et ainsi donne la grande lumière.

En second lieu, nous pouvons réfléchir sur le fait que la lumière du cierge est du feu. Le feu est une force qui modèle le monde, un pouvoir qui transforme. Et le feu donne la chaleur. Là encore le mystère du Christ se rend à nouveau visible. Le Christ, la lumière est feu, il est la flamme qui brûle le mal transformant ainsi le monde et nous-mêmes. « Qui est près de moi est près du feu », exprime une parole de Jésus transmise par Origène. Et ce feu est en même temps chaleur, non une lumière froide, mais une lumière dans laquelle se rencontrent la chaleur et l'amour de Dieu, comme l'affirmait le Pape Benoît XVI lors d'une homélie pascale (7 avril 2012).

Il y a encore un autre aspect du cierge pascal. Il rappelle que le produit dont il est fait, la cire, est en premier lieu le résultat du travail des abeilles; voici à nouveau un symbole de l'unité en diversité. Ainsi entre en jeu la création tout entière. Dans la cire, la création devient porteuse de lumière. Mais, selon la pensée des Pères, il y a aussi une

allusion implicite à l'Église. La coopération de la communauté vivante des fidèles dans l'Église est presque semblable à l'œuvre des abeilles. Elle construit la communauté de la lumière. Nous pouvons ainsi voir dans la cire un rappel fait à nous-mêmes et à notre communion dans la communauté de l'Église, qu'elle existe afin que la lumière du Christ puisse illuminer le monde.

Prions le Seigneur à présent de nous faire expérimenter la joie de sa lumière, et prions-le, afin que nous-mêmes nous devenions, malgré nos diversités confessionnelles, des porteurs de son unique lumière pascale, pour qu'à travers l'Église la splendeur du visage du Christ ressuscité illumine notre monde.

Père Adrian Diaconu

** Cette année il-y-a un écart (inhabituel) de cinq semaines entre la fête de Pâques occidentales (27 mars) et celle de Pâques orientales (1er mai). En fait, ce grand écart n'a rien à voir avec le décalage entre le calendrier grégorien et le julien. La table de Pâques a été définie par le Concile de Nicée en 325. Les Pères de l'Eglise ont alors décrété que Pâques tomberait le dimanche qui suit la première pleine lune du printemps (ça veut dire la première pleine lune qui suit l'équinoxe de printemps). Mais il y a un second critère: ce dimanche doit suivre la Pâque juive, puisque Jésus est ressuscité après cette fête. Les catholiques et les protestants ont oublié ce critère chronologique – c'est pourquoi l'écart peut-être jusqu'à cinq semaines, comme il-y-a le cas cette année, quand les Pâques orthodoxes sont fêtées une semaine après Pessa'h - la Pâque juive.*

Slujbă pascală, biserica Geneva (Grand-Lancy)

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI CARITATIVE ÎN 2015
Ajutorarea copiilor orfani de la Așezământul "Sf. Ier. Leontie" Rădăuți (vezi pp. 16-17)

Activități ale copiilor

Activități ale copiilor

Așezământul de copii "Sf. Ier. Leontie" din Rădăuți a primit, înainte de Crăciunul 2015, donația parohiei din Lausanne, c/val sumei de 3.000 CHF, pentru care vă mulțumim în numele echipei noastre și a celor 120 de copii.

Milostivul Dumnezeu să vă facă parte de ajutorul Său ! Arhid. Iustin

HRISTOS A ÎNVIAT!

13

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ DUMINICILE ÎNVIERII ✠

DUMNINICA SFÂNTULUI APOSTOL TOMA

Domnul meu și Dumnezeu meu! (Ioan 20,28)

Prima duminică după Paști poartă numele de *"Duminica Sf. Ap.Toma"* întrucât se referă la evenimentul petrecut la opt zile după Înviere, când Mântuitorul Hristos, Cel înviat din morți, se arată apostolilor Săi, și lui Toma, care fusese absent la prima arătare a Domnului din însăși ziua Învierii Sale. *Atitudinea Apostolului, mai întâi necredincios și apoi profund credincios, a dat denumirea acestei duminici de "Duminica Tomii"*.

După Pogorârea Duhului Sfânt (la cincizeci de zile după Înviere) nu mai avem date istorice care să ateste viața și activitatea Sf. Ap. Toma. Există două cărți necanonice atribuite lui, "Faptele lui Toma" și "Evanghelia lui Toma", dar acestea sunt copoziții de origine gnostică, cu un conținut extravagant. Tradiția că Sf. Toma ar fi predicat în India nu este nici probată, dar nici improbabilă. Se pare că India a fost evanghelizată foarte timpuriu. *Biserica din Malabar se reclamă a Sf. Toma, încă din sec. al IV-lea.*

Prima arătare a Mântuitorului Hristos apostolilor Săi, după Înviere, a fost chiar în seara Învierii Sale, porțile fiind încuiate. Ucenicii Domnului, de frica iudeilor, erau reuniți în ascuns, de data aceasta fără Toma, numit *Geamănul*. De aici înțelegem că, de câte ori ne reunim cu gândul la Hristos, și în numele Lui, El va veni în mijlocul nostru într-un mod miraculos. *Hristos Cel înviat poate intra prin ușile încuiate ale sufletelor noastre, dacă va fi bineprimit, așteptat și dorit.*

El transmite pacea Sa apostolilor Săi de două ori: prima dată pentru sufletele lor tulburate de neîncredere, iar a doua oară pentru a o transmite și altora, întrucât continuă: *"Drept aceea vă trimit și eu pe voi"* (Ioan 20, 19-21). *Nu poți transmite altora ceea ce tu nu ai în sufletul tău.*

Apoi, El suflă asupra lor zicând: *"Luați Duih Sfânt, cărora veți ierta păcatele, iertate vor fi..."* (Ioan 20, 22-23). Aici se instituie *taina Sfintei Preoții*, care este legată de prezența lui Hristos; de suflarea Lui cea dătătoare de viață (de la Creație); de transmiterea Duhului Sfânt și, nu în ultimul rând, de iertarea păcatelor. Avem aici chipul (sau icoana) Preasfintei Treimi, căci numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Înțelegem că, *atunci când iertăm păcatele greșiților noștri ne asemănăm cu Dumnezeu.*

Apostolii au primit, așadar, Duhul Sfânt

din ziua Învierii, deși nu ajunsese încă la Rusalii. Numai la Pogorârea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii (la Rusalii), acest Duh devine lucrativ și mântuitor în ei. De aici înțelegem că, fiecare dintre noi creștinii, am primit Duhul Sfânt prin Botez, Mirungere și Euharistie, dar această scânteie devine în noi lumină și flacăra mântuitoare numai atunci când suntem în comuniune cu Biserica. ***Biserica este extensia în timp și în spațiu a Pogorârii Duhului Sfânt.***

La această primă aratare a Mântuitorului, din seara Învierii Sale, Toma nu era prezent. Când a aflat că Iisus a înviat a primit această veste la nivelul rațiunii și s-a îndoit. Necredința sa și dorința de a cerceta fizic (de a pipăi), pentru a se convinge, era și a celorlalți apostoli. Rațiunea și logica imediatului terestru sunt invadate și cotropite de ispitele diavolului, și ele acționează conform propriilor simțăminte și a stării noastre de a fi. Întunericul din tine va vedea întotdeauna golul și întunericul din celălalt, iar lumina din tine va vedea mereu plinul și lumina din celălalt.

Dorința lui Toma de a vedea și a atinge pe Hristos, cu urmele rănilor, patimilor, suferințelor și ale morții, are și o altă interpretare: Hristosul nostru, Cel mort și înviat, este Fiul lui Dumnezeu. Să nu acceptăm vechile și mereu actualele tendințe (umaniste, teosofice, antroposofice ș.a.) care încearcă să ne impună un Hristos asemenea unui profet obișnuit, fără urmele crucii, crucificării, morții și învierii. ***Numai în fața Acestuia trebuie să îngenunchem și să rostim, ca și Toma: "Domnul meu și Dumnezeul meu"!***

Hristos nu-l blamează (nu-l ceartă) pe Toma pentru îndoiala sa, așa cum nu-i

blamează nici pe cei ce l-au crucificat. El acceptă îndoiala rațiunii în fața revelației dumnezeiești, atunci când aceasta sfârșește prin a se pleca în fața *Adevărului*. Rolul credincioșilor creștini este să-i convingă pe cei necredinși că *credința noastră, chiar dacă nu poate fi încăpută de rațiune, ea nu este irațională, ci revelată*. De aceea Hristos spune lui Toma: ***"Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut"!*** (Ioan 20, 29)

Rămâne totuși o ultimă, dar și cea mai importantă, întrebare a episodului Toma: *Pot eu astăzi să mai ating, ca și Toma, trupul mortificat al lui Hristos? Pot avea încrederea că nu ador o fantomă, ci pe Cel înviat?* Da, aceasta este posibil și la îndemâna fiecăruia dintre noi, în două moduri:

Primul, atunci când ne împărtășim, la dumnezeiasca Liturghie, cu Trupul și Sângele Mântuitorului, cel crucificat, mort și înviat.

Al doilea, poate fi o condiție, dar și o urmare firească a celui dintâi: Iisus Cel mort și înviat trăiește de o manieră invizibilă în cei ce ne înconjoară. Rănilor crucificării le putem constata și adora astăzi în toți cei suferinzi, bolnavi, sărmani și marginalizați, în toți cei în care se prelungește agonia lui Iisus, membrii corpului mistic care, prin suferința lor, participă la suferința capului lor divin, care este Hristos. De aceea Mântuitorul ne îndeamnă: ***Dacă te îndoiești de crucificarea, moartea și învierea Mea, apleacă-te asupra membrelor mele suferinde, atingele cu dragostea ta și mă vei descoperi în ele. Fă aceasta și Eu îți voi apărea în spatele fiecărui suferind; atunci vei aclama și tu, ca și Toma:***

"Domnul meu și Dumnezeul meu"!

pr. Adrian

✠ RUBRICA SOCIAL-PASTORALĂ ȘI CARITATIVĂ ✠

ACTIVITĂȚI PASTORAL-FILANTROPICE ȘI CARITATIVE ALE PAROHILOR LAUSANNE ȘI GENEVA ÎN 2015

Din cuvântul Mântuitorului, de la Matei 25, 31-46, înțelegem că Înfricoșătoarea Judecătă, de care nimeni nu va scăpa, se va face în temeiul *legii iubirii*, și mai precis al *iubirii aproapelui*. Mai înțelegem că, la Judecata de pe urmă, *iubirea aproapelui* trece înaintea *iubirii de Dumnezeu*, pentru că – de fapt – numai prin iubirea aproapelui manifestăm adevărata iubire față de Dumnezeu.

Prezentăm aici situația donațiilor pe anul 2015, la parohiile Lausanne și Geneva, cu scopul exclusiv de a informa donatorii și enoriașii celor două parohii despre destinația donațiilor lor.

1. LA PAROHIA DIN LAUSANNE:

La 01. ian. 2015 se aflau în cont:

- CHF 2'652,66 = chete și donații pentru copii din Postul Crăciunului 2014 ;
- CHF 954'95 = chete și donații pentru batrâni din Postul Paștelui 2014 ;

La aceste sume s-au adăugat, în 20 dec. 2015, donațiile din cursul anului 2015 :

- CHF 5'438,60 = chete și donații pentru copii orfani ;
- CHF 287,10 = chete pentru persoane neajutorate ;

Total chete și donații la 20. dec. 2015 :

- CHF 8'091,26 pentru copii orfani ;
- CHF 1'242,05 pentru batrâni și persoane neajutorate.

Aceste sume s-au distribuit în dec. 2015, cf. deciziei Cons. parohial din nov. 2015, după cum urmează :

CHF 8'000.- pt copii (+ taxele bancare):

- CHF 3'000.- Asociația Sf. Sava de la Buzău, pt copii și batrâni (Pr. Mihai Milea) ;
- CHF 2'000.- Asociația Pro-Vita Valea Plopului/PH, pt copii (Pr. Nicolae Tanase) ;
- CHF 3'000.- Aseazământul pt copii, Sf. Ieremi Leontie și Teodosie, M-rea Bogdana Radauti, (Arhim. Iustin Dragomir);

CHF 1'300.- pt. batrâni (+taxele bancare), din care: 60.- ramasi de la copii și 1'240.- de la batrâni :

- CHF 1'300.- Fundația «Bucuria celor necăjiți», M-rea Râșca/SV (Protos. Andrei Aioanei).

La aceste donații se adaugă încă :

CHF 6'175,50 reprezentând chete și donații cu destinație specială în 2015, după cum urmează:

- CHF 502,50 - cheta FCM (martie 2015), banii s-au virat în 07.04.2015 Mitropoliei de la Paris;
- CHF 4'000.- (15.08.2015), don pt. Catedrala Mântuirii Neamului, banii s-au virat Catedralei în oct.2015
- CHF 337.- (8.11.2015) cheta pt tinerii arși la Club Colectiv Buc., banii s-au virat imediat Mitropoliei de la Paris;
- CHF 200.- (15.11.2015) cheta pt RadioTrinitas și TvTrinitas Buc, banii s-au virat imediat Mitropoliei de la Paris.
- CHF 1'136.- (4.12. 2015) cheta cu scop cultural dec. 2015, banii s-au înmănat direct Coralei C.Porumbescu din SV.

TOTAL DONAȚII CU SCOP PASTORAL-FILANTROPIC ȘI CULTURAL LA PAROHIA LAUSANNE ÎN 2015 = CHF 15'475,50

2. LA PAROHIA GENEVA (Grand-Lancy) :

La 01. ian. 2015 se aflau în cont:

•CHF 1'085,30 = chete și donații pentru copii din Postul Crăciunului 2014 ;

La aceste sume s-au adăugat, în 20 dec. 2015, donațiile din cursul anului 2015 :

•CHF 3'730.- = chete și donații pentru copii orfani ;

•CHF 275.- = chete pentru persoane neajutorate ;

Total chete și donații la 20. dec. 2015 :

•**CHF 4'815,30** pentru case de copii orfani și case de batrâni;

•**CHF 275.-** pentru persoane neajutorate.

Aceste sume în valoare de **CHF 5'090,30** s-au distribuit în dec. 2015, cf. deciziei Cons. parohial din nov. 2015 (incl. taxele bancare), după cum urmează :

•CHF 2'000.- Așezământului pentru batrâni de la M-rea "Acoperământul Maicii Domnului", loc. Groși, com. Boroaia/SV

(Pr. Alexie Ichim) ;

•CHF 1'775.- Așezământului pt copii și batrâni «Bucuria celor necăjiți», M-rea Râșca/SV (Pr. Andrei Aioanei) ;

•CHF 500.- Parohiei Bogdanești/SV, pt copiii nevoiași din parohie (Pr. Marcel Ursuțu);

•CHF 800.- Tinerilor cu probleme financiare din parohia noastră.

La aceste donații se adaugă încă :

CHF 1'457.- reprezentând chete și donații cu destinație specială în 2015, după cum urmează:

•CHF 230.- cheta pt Simona Bourgeois reîntoarsă în România, banii s-au virat în febr. 2015;

•CHF 500.- cheta FCM (martie 2015), banii s-au virat în 07.04.2015 Mitropoliei de la Paris;

•CHF 727.- (6.12. 2015) cheta cu scop cultural dec. 2015, banii s-au înmănat direct Coralei C.Porumbescu din SV.

TOTAL DONAȚII CU SCOP PASTORAL-FILANTROPIC ȘI CULTURAL LA PAROHIA GENEVA ÎN 2015 = CHF 6'547,30

TOTAL DONAȚII CU SCOP CARITATIV-FILANTROPIC SI CULTURAL, ÎN 2015, LA PAROHIIILE LAUSANNE ȘI GENEVA : CHF 22'022,80

În anul 2016, până La Duminica Sfintei Cruci (inclusiv) s-a colectat deja, pentru activități filantropice și caritative, suma de **CHF 7'667.-** după cum urmează :

-**la biserica din Lausanne**, suma de **CHF 6'721.-** reprezentând: 5'800.-Frs : donație din partea a două persoane + 588.- Frs : colecta credincioșilor pt FCM-2016 + 333.- Frs : colecta credincioșilor pentru activitățile social-caritative ale parohiei ;

-**la biserica din Geneva (Grand-Lancy)**, suma de **CHF 946.-** reprezentând: 352.- Frs : colecta credincioșilor pt FCM-2016 + 594.- Frs : colecta credincioșilor pentru activitățile social-caritative ale parohiei.

Consiliile celor două parohii dau slavă lui Dumnezeu pentru aceste donații și mulțumesc tuturor donatorilor și enoriașilor pentru generozitatea de care au dat dovadă. Dumnezeu să binecuvânteze pe cei ce au dăruit și pe cei care au primit !

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI CARITATIVE ÎN 2015
Ajutorarea copiilor orfani și a bătrânilor de la Așezământul "Sfântul Sava" Buzău
(vezi pp.16-17)

Fundația de copii și Așezământul de bătrâni "Sfântul Sava" din Buzău a primit de Sărbătoarea Sf. Crăciun, donația parohiei din Lausanne, c/val sumei de 3.000 CHF, pentru care vă mulțumim, în numele copiilor orfani și al bătrânilor. Dumnezeu să vă răsplătească pentru jerfa ce ați făcut-o, ajutându-ne! Pr. Mihai Milea

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ RUBRICA LITURGICĂ ✠

EXPLICATIONS SUR LES TEXTES DE LA DIVINE LITURGIE DE SAINT JEAN CHRYSOSTOME (2)

Par ces explications liturgiques (voici le 2e article) nous aimerions «orienter» l'attention et la réflexion des lecteurs vers quelques sommets spirituels des textes de la divine liturgie, célébrée dans l'Eglise orthodoxe la plus part de l'année liturgique. Il s'agit d'une très riche prière que saint Jean Chrysostome apporta d'Antioche à Constantinople au IVe siècle et qui, dans ses grandes lignes, se trouve fixée dans des manuscrits grecs du VIIIe siècle.

Nous allons écrire ces lignes non pas pour les doctes, mais pour des laïcs, hommes et femmes, et même pour des écoliers, pour les âmes les moins familières avec les discussions dogmatiques et cependant désireuses de notions élémentaires précises. Ces textes sont inspirés du livre : Un moine de l'Eglise d'Orient, L'offrande liturgique, Ed. du Cerf, Paris 2009, 112 p. (voir la couverture en photo), que nous vous le recommandons de tout cœur.

La structure générale de la liturgie de saint Jean Chrysostome

Comme toutes les anciennes liturgies chrétiennes, celle que nous avons maintenant en vue juxtapose deux types d'assemblée liturgique : la liturgie de la Parole et la liturgie de l'Eucharistie.

D'abord vient la liturgie de la Parole, centrée sur la double « parole » de l'homme s'adressant à Dieu et de Dieu s'adressant à l'homme. L'homme s'adresse à Dieu à travers les «litanies», séries de demandes exprimées par le prêtre ou le diacre au nom de l'assemblée et entrecoupées de chants et de fragments bibliques (surtout de psaumes) et aussi par les prières dites «secrètes» que fait le prêtre. La «petite entrée» du prêtre avec le livre des évangiles indique déjà que cette partie de la liturgie converge vers la Parole divine écrite. De fait, après la prière de glorification de Dieu («trisagion») l'épître et l'évangile du jour sont lus et suivis ou non par une homélie.

Puis commence la liturgie eucharistique. Le pain et le vin sont

apportés à la sainte Table. C'est la «grande entrée», suivie de la récitation du symbole de foi. Après cela le prêtre lit la grande prière eucharistique qui inclut l'action de grâces pour tous les dons divins, le rappel évangélique de l'institution du sacrement de la Cène du Seigneur, l'invocation du Saint-Esprit sur nous-mêmes et sur les éléments offerts ; cette longue prière, coupée par quelques intercessions et commémorations, culmine avec l'oraison dominicale («Notre Père»). La communion est alors distribuée aux fidèles. La liturgie s'achève sur des intercessions et des bénédictions assez courtes.

Telles sont les grandes lignes de la liturgie de saint Jean Chrysostome dont les articles de cette rubrique liturgique vont présenter, dans plusieurs numéros, quelques éléments pour les mieux proposer à l'attention et à la piété des lecteurs.

Dieu veuille que notre écrit, si pauvre soit-il, puisse aider quelques âmes à adorer en esprit et en vérité ! (voir p. 22)

*Botez – Mélissa Maria Arm,
bis. Lausanne, 20.12.2015*

*Cununie – Silviu Dodan & Elisabeta Angelescu,
bis. Geneva (Lancy), 9.01.2016*

*Botez – Victoria Emilie Sasebes,
bis. Lausanne, 24.01.2016*

*Botez – Augustine Maodda și Dianne Nicole Munteanu,
bis. Geneva (Gd-Lancy), 17.01.2016*

*Botez – Maëli Maria Cîrstea,
bis. Lausanne, 21.02.2016*

*Botez – Eric Christian Felescu,
Bis. Lausanne, 31.01.2016*

*Botez – Leon Rosset,
bis. Lausanne, 10.04.2016*

*Botez - Anthony Lorenzini,
bis. Geneva (Gd-Lancy), 3.04.2016*

RUBRICA LITURGICĂ

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

Slujba la bis. Geneva (Gd-Lancy), 6.12.2015, și pomenirea celor raposați (Sămbata Mortilor) la bis. Lausanne, 05.03.2016

RUBRICA LITURGICĂ

HRISTOS A ÎNVIAT!

21

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

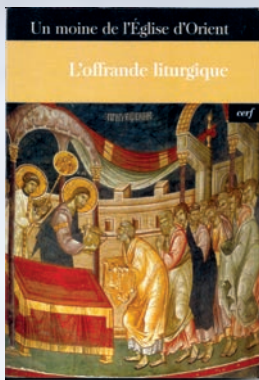

II. L'ENTRÉE DES SAINTS ANGES

Un cortège s'est formé. Une procession se dirige vers le sanctuaire. C'est le rite dit de la « petite entrée ». Que signifie cette petite entrée ?

Son sens est exprimé par la prière que le prêtre prononce alors : « Fais qu'avec notre entrée ait aussi lieu l'entrée des saints Anges qui servent avec nous ta bonté. »

Les Anges vont être présents à notre assemblée. Ils vont prier avec nous et pour chacun de nous. Car nous sommes entourés par la multitude des Anges. Ils nous protègent, ils nous aident, ils nous aiment. Nous devons nous efforcer d'entrer avec eux dans une relation confiante et affectueuse.

*Un moine de l'Eglise d'Orient
L'offrande liturgique, Ed. du Cerf, Paris
2009, 112 p.*

Remarquons que le texte de la liturgie dit que les Anges et nous servons la « bonté » de Dieu. Il n'est pas dit ici que nous servons la gloire de Dieu ou sa puissance. L'accent est mis sur la « bonté » du Seigneur. Certes la gloire de Dieu est le rayonnement de sa bonté et la puissance de Dieu met en œuvre cette bonté. Mais c'est vers la bonté que la liturgie tourne d'abord notre regard. Le rite de la petite entrée est une entrée dans cette bonté de Dieu que les Anges connaissent tellement mieux que nous, dans cette bonté à laquelle s'adresse l'imploration constamment répétée de la liturgie : « Seigneur, aie pitié ! »

III. L'ENTRÉE DU LIVRE

Dans la procession de la petite entrée, le livre des saints Evangiles est porté par le diacre ou par le prêtre. Le cortège s'arrête devant les portes de l'iconostase. Celui qui tient le livre l'élève, le présentant ainsi aux fidèles, et il dit : « Sagesse ! Tenons-nous debout ! » Puis il entre dans le sanctuaire et le livre est déposé sur la table sainte.

La petite entrée n'est pas seulement l'entrée des Anges. Elle est aussi l'entrée de l'Evangile du Seigneur Jésus-Christ dans le cœur de chacun de nous. La proclamation « Sagesse ! » signifie que l'Evangile est la Sagesse suprême, la Sagesse divine et révélée, qui dépasse infiniment toute connaissance humaine. La recommandation « Tenons-nous debout ! » indique avec quel

respect nous devons recevoir la Parole du Seigneur. Cette présentation de l'Evangile aux fidèles est un appel à écouter et à suivre la Parole du Maître.

Le livre des Evangiles demeurera sur la table sainte pendant toute la liturgie. Les « saints dons » qui serviront à la Cène du Seigneur y seront aussi posés. Ainsi est affirmée l'inséparabilité de la nourriture céleste et invisible, la Parole de Dieu, et de la participation au Corps et au Sang de notre Sauveur. Sur la table sainte, le Uvredes Evangiles reste dressé, debout en quelque sorte, comme quelqu'un qui se lève et qui appelle. Dans cette petite entrée, l'Evangile de Jésus est-il entré en notre cœur ?

(à suivre)

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI CARITATIVE ÎN 2015
Ajutorarea copiilor de la Așezământul "Bucuria celor necăjiți" Râșca/SV și
Ajutorarea copiilor din parohia Bogdănești-I, jud. SV (vezi pp.16-17)

Înainte de Crăciunului 2015 am primit la Fundația "Bucuria tuturor celor necăjiți" de pe lângă M-rea Râșca, jud. SV, donația parohiilor din Geneva și Lausanne/Elveția, c/val sumei de 3.075 CHF, pentru care vă mulțumim în numele tuturor celor necăjiți. Dumnezeu să primească jerfa enoriașilor și să vă facă parte de mila Sa! Protos. Andrei

Aducem mulțumiri Parohiei ort. române din Geneva pentru suma de 500 CHF pe care i-am primit, înainte de Crăciun, la parohia Bogdănești-I, protop. Fălțiceni, jud. SV, donată pt ajutorarea copiilor nevoiași din familiile defavorizate. Bunul Dumnezeu să vă răsplătească grija ce o aveți pentru „frații mai mici ai lui Hristos” ! Pr. Marcel Ursușu

HRISTOS A ÎNVIAT!

23

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ RUBRICA COPIILOR ✠

Jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos văzută de copii

Această istorie biblică ne vorbește despre minunatul nostru Dumnezeu, Cel care ne-a creat și vrea ca noi să îl cunoaștem. Dumnezeu știe că noi am comis adesea fapte rele, pe care El le numește păcate. În mod normal, pedeapsa pentru păcat este moartea, dar Dumnezeu ne iubește atât de mult încât a trimis în lume pe Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, pentru a muri pe cruce preluând astfel pedeapsa păcatelor noastre. Iisus însă, fiind Dumnezeu și Om, în același timp, a înviat din morți și apoi s-a înălțat la Ceruri.

Dacă și tu crezi în Jertfa și Învierea lui Domnului Iisus din morți, și îi ceri să-ți ierte păcatele, El te va ierta! Mai mult, El va veni să trăiască în tine și astfel vei trăi cu El pentru totdeauna. Dacă vrei să te întorci de la păcatele tale, iată ce poți să-i spui lui Dumnezeu: Dragă Doamne, eu știu că Iisus a murit pentru mine, și că acum El este viu. Te rog, intră și în viața mea, și iartă-mi păcatele, pentru a putea trăi și eu o viață nouă, și pentru a putea să te întâlnesc într-o zi, o dată pentru totdeauna. Ajută-mă să trăiesc pentru Tine, și împreună cu Tine, ca și copilul Tău. Amin!

Așa să te rogi lui Dumnezeu în fiecare zi!

Copiii la Școala duminicală în bisericile din Geneva (Gd-lancy) și Lausanne, dec. 2015, mar.2016

RUBRICA COPILOR

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ PATRISTICA ✠

SFÂNTUL IERARH ANTIM IVIREANUL 300 de ani de la sfârșitul său martiric

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2016 drept *Anul omagial al educației religioase a tineretului creștin ortodox și Anul comemorativ al Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul și al tipografilor bisericești* în cuprinsul Patriarhiei Române. Redăm aici un extras al cuvântului PF. Părinte Patriarh Daniel pe această temă.

Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul s-a născut în Georgia (cca. 1650) și a fost **stareț al Mănăstirii Snagov (1694-1704), episcop al Râmnicului (1705-1708) și Mitropolit al Țării Românești (1708-1716)**. Deși de neam georgian, el a fost deosebit de atașat de Biserica Ortodoxă din Țara Românească. *Lucrarea sa*

pastorală cea mai intensă a constat în editarea cărților liturgice, a lucrărilor de învățătură adresate poporului dreptcredincios și conducătorilor acestuia, dar și a celor de îndrumare pentru preoți. Cărțile realizate de Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul, în total 63 de volume, dintre care 21 în limba română, demonstrează virtuțile și calitățile sale, prin nivelul desăvârșit al caligrafiei, al gravurii, al miniaturilor, dar mai ales prin profunzimea și acuratețea teologică.

A activat ca sfătuitor de încredere al Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu (1688- 1714) și coordonator în tipografia nou întemeiată, precum *Tipografia domnească din București* (1691-1694) sau cele de la *Mănăstirea Snagov* (1694-1701), *București* (1701-1705), *Râmnic* (1705-1708) și *Targoviște* (1708-1715, mutată la *București* în anul 1715). Cărțile de cult tipărite de Sfântul Ierarh Martir Antim

Ivireanul, în special primul *Liturghier* complet în limba română tipărit la Targoviște în anul 1713, au marcat deplina biruință a limbii române în cultul Bisericii, înfațișându-l pe Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul drept un veritabil **creator de limbă liturgică și de literatură oratorică.**

Sfântul Antim Ivireanul și-a dedicat eforturile atât pentru educația clerului, prin lucrări precum *învățătură bisericească la cele mai trebuincioase și mai de folos pentru învățătura preoților* (Targoviște, 1710), cât și pentru catehizarea credincioșilor, mai ales prin tezaurul său omiletic reprezentat de faimoasele sale *Didahii*, cuvinte de învățătură care au luminat pe credincioșii timpului său și, în egală măsură, pe cei de astăzi, prin interpretări scripturistice minunate și prin îndemnul viu de a citi permanent și de a înțelege și a aprofunda cuvântul evanghelic. Sfântul Antim Ivireanul a tipărit și lucrări adresate lumii intelectuale și politice a vremii sale, precum *învățăturile lui Vasile Macedoneanul către fiul său Leon* (București, 1691) sau propria sa carte intitulată *Sfătuirii creștine politice către Preacredinciosul Domn Ștefan Cantacuzino* (București, 1715).

Dimensiunea panortodoxă a activității culturale a Sfantului Ierarh Antim Ivireanul se descoperă și în rolul pe care l-a avut *prin acordarea unui ajutor neprețuit altor popoare creștin-ortodoxe* pentru dezvoltarea culturală și spirituală a acestora, *prin cărți tipărite în limbile greacă și slavonă, prin punerea bazelor primei tipografii cu caractere georgiene întemeiate la Tbilisi (cca. 1709) și prin dăruirea unei tipografii cu caractere arabe Patriarhiei de Antiohia* (cca. 1706).

Se cuvine a aminti și vrednicia deosebită a Sfantului Ierarh Antim Ivireanul în ceea ce privește gospodărirea, administrarea și restaurarea locașurilor de cult din Țara Românească, printre care se regăsește Mănăstirea Snagov — reparată în timpul păstoririi sale ca egumen (1696- 1704) —, dar și Mănăstirile Strehaia, Surpatele, Cozia și Govora, de care s-a îngrijit în timpul ocupării scaunului de episcop al Râmnicului (1705-1708), încheindu-și activitatea cu ctitorirea monumentalei *Mănăstiri a Tuturor Sfinților* din București (1713-1715), zidire de suflet care a rămas cunoscută sub numele de *Mănăstirea Antim*, pentru care a realizat el însuși planul arhitectural al locașului de cult.

Pentru toate aceste lucrări de povățuire, de restaurare sufletească și materială a Țării Românești, precum și ca o recunoaștere a vieții sale jertfelnice curmate prin moarte martirică pe malul râului Tungia (Bulgaria), petrecută în luna septembrie a anului 1716, *Sfantul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința din data de 19-20 iunie 1992, canonizarea ierarhului. Proclamarea solemnă s-a făcut la data de 27 septembrie 1992, ziua prăznuirii sale.*

În contextul în care efectele pozitive ale apariției tiparului și ale circulației mult mai facile a cărții erau valorificate în

Occidentul creștin prin tipărituri laice, în Răsăritul ortodox, activitatea de editare s-a axat pe cărți religioase, liturgice și biblice, marcând definitiv profilul spiritual și cultural al întregului spațiu ortodox. Astfel, *tiparul a slujit Bisericii și Biserica a slujit întregului popor prin ridicarea nivelului de cultură și de spiritualitate.* Se cuvine să amintim aici **opera de cultură și teologie a tipografilor bisericești din spațiul românesc** care s-au ostenit, în condiții foarte dificile, să editeze cuvântul Sfintei Scripturi, cărți de cult și de învățătură în limba română.

Astfel, în Țara Românească doi dintre ierarhii luminați care au activat înaintea Sfantului Antim Ivireanul în domeniul tiparului bisericesc au fost **Mitropoliții Teofil și Ștefan. (...)**

În ceea ce privește urmașii Sfantului Antim Ivireanul, cel mai de seamă dintre tipografilor care au activat în Țara Românească poate fi considerat **Sfantul Ierarh Grigorie Dascălul, Mitropolitul Țării Românești** (prăznuit la data de 22 iunie), care a păstorit la București între anii 1823-1834 și care ne-a lăsat ediția monumentală a *Vieților Sfinților*, traduse în mare parte prin osteneala sa.

Urmând acestor modele de înaltă viață spirituală și de autentică valoare culturală, să fim, la rândul nostru, exemple vii de educatori și mărturisitori ai Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos și ai tradiției culturale ortodoxe românești, pentru ca astăzi cât mai mulți tineri ortodocși români să sporească în credință și sfințenie, în bucurie și fapte bune, spre slava lui Dumnezeu și folosul Bisericii Sale dreptmăritoare.

+ DANIEL,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
(*Calendar Creștin ortodox 2016*)

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI CARITATIVE ÎN 2015
Ajutorarea bătrânilor de la Așezământul M-rii
”Acoperământul Maicii Domnului” Boroaia/SV (vezi pp.16-17)

Așezământul de bătrâni al Mănăstirii ”Acoperământul Maicii Domnului”, loc. Groși, com. Boroaia, jud. SV, a primit - înainte de Crăciun - c/val sumei de 2.000 CHF, din partea Parohiei ortodoxe române din Geneva, pentru bătrânii neajutorați de care ne îngrijim. Dumnezeu să primească și vă răsplătească pentru acest dar ! Pr. Alexie Ichim

HRISTOS A ÎNVIAT!

28

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ RUBRICA TINERILOR ✠

2016

ANUL OMAGIAL AL EDUCAȚIEI RELIGIOASE A TINERETULUI

Așa cum am amintit și în articolul precedent, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2016 drept *Anul omagial al educației religioase a tineretului creștin ortodox și Anul comemorativ al Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul și al tipografilor bisericești* în cuprinsul Patriarhiei Române. Redăm aici un extras al cuvântului PF. Părinte Patriarh Daniel privitor la educația religioasă a tinerilor.

În perspectiva actuală, în care societatea resimte mutații profunde, generate de crize economice și spirituale, **educația tinerilor constituie o prioritate atât pentru slujitorii Bisericii, cât și pentru factorii sociali implicați direct în formarea acestora.** Responsabilitatea pe care Biserica și societatea o împărtășesc pentru buna educare a tineretului pornește de la conștientizarea importanței căutărilor continue, vii și entuziaste, ale tuturor celor care se regăsesc în întrebarea tânărului din Sfânta Evanghelie: „*Și, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică?*” (Matei 19,16).

Buna formare a tinerilor de astăzi, realizată în concordanță cu îndemnul Mântuitorului nostru Iisus Hristos sintetizat în cuvintele. „*vino și urmează-Mi*” (Matei 19, 21), contribuie în mod real la fundamentarea corectă a vieții acestora, oferindu-le posibilitatea ca, în viața de adulți responsabili, să cultive deplin valorile creștine, *intemeind familii stabile, harnice și evlavioase și devenind la rândul lor modele pentru copiii lor și pentru societate.*

Apelul la o concentrare a eforturilor Bisericii pentru o educație a tinerilor dedicată atât minții și corpului, cât mai ales sufletului și inimii, îl regăsim exprimat în multiple

contexte. Sântul Ioan Gură de Aur (cca. 349 - +407) ne învață că prioritatea unei familii și a Bisericii constă în educația copiilor și a tinerilor: „*Nu încetez, a vă ruga cu lacrimi și a cere ca, înainte de toate celelalte, să dați copiilor voștri o bună educație. Dacă-ți iubești copilul, arat-o prin educația ce i-o dai*” („*Despre slava deșartă și despre creșterea copiilor*”, § 19).

Locul și misiunea tinerilor creștini în Biserică și societate au fost evidențiate adesea în scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii, care au povățuit și încurajat constant familiile să ofere acestora o educație creștină, arătând că un tânăr educat va deveni, în timp, un bun cetățean în societate și un veritabil reprezentant al comunității creștine.

Această împlinire socială a educației creștine se poate **înfăptui** dacă tânărul, pe parcursul formării sale intelectuale și profesionale, nu se va despărți de mijloacele spirituale care îl ajută să crească duhovniceste, dintre care cele mai importante sunt Sfintele Taine ale Spovedaniei și Euharistiei.

Implicarea Bisericii astăzi în educația tinerilor este una *continuă*, fiind prezentă în toate etapele acesteia - de la începutul vieții pământești, când copiii sunt primiți **în comunitatea** creștină prin Sfânta Taină a Botezului și **împărtășiți** frecvent,

continuând cu primii ani de școală, când, prin intermediul orei de Religie, încep să fie povățuiți și îndemnați spre cunoașterea lucrării iubitoare a lui Dumnezeu față de oameni, apoi, în perioada adolescenței, când, în mod firesc, participă la viața parohiei de care aparțin, fiind implicați în diverse activități care se desfășoară în cadrul *Departamentelor pentru tineret* ale *Comitetelor parohiale*.

Toate aceste etape ale dezvoltării și maturizării spirituale a tinerilor sunt menite să le cultive apropierea de Mântuitorul Iisus Hristos și de sfinți - *modelele permanente de educație și bună viațuire* — și să îi determine să se implice în societate apărând și cultivând valorile creștine, dar învățându-i, totodată, să se ferească și de efectele grave ale consumului de alcool și de droguri, ale libertinajului și violenței, care îi pot afecta pe termen lung.

Pluralismul etnic, confesional și cultural al lumii de astăzi ne cheamă la dezvoltarea unei educații adecvate în vederea unei mai bune înțelegeri a mărturisirii creștine realizate de tinerii creștini ortodocși, deoarece Biserica noastră este una deschisă spre valorile dialogului, ajutorării reciproce și conlucrării sociale.

Prin programele sale catehetice, Biserica Ortodoxă Română se străduiește să sprijine societatea românească în efortul

acesteia de a preîntâmpina fenomenele cu efecte negative pentru viitorul tinerilor, precum abandonul școlar sau dificultățile întâmpinate de copiii și adolescenții ai căror părinți au plecat temporar peste hotare. De asemenea, prin programe sociale proprii, Biserica Ortodoxă Română contribuie la atenuarea efectelor familiale și educaționale ale divorțurilor, violenței domestice, lipsei de comuniune în familie și relativismului moral.

Misiunea Bisericii pentru tineri este într-o continuă dezvoltare, atât la nivel administrativ, prin crearea formelor statutare și regulamentare bisericești pentru organizarea activităților tineretului creștin ortodox, cât și prin aplicarea acestora la nivel parohial, oferind astfel tinerilor posibilitatea de a se implica în ajutorarea semenilor lor și de a contribui la transmiterea mesajului Bisericii în societate. Prin această implicare directă a tinerilor în problemele societății românești și în viața Bisericii, aceștia pot să își definească mai bine identitatea românească creștin-ortodoxă, devenind persoane cu adevărat responsabile, capabile să facă față provocărilor diverse din partea unei societăți secularizate, ce se raportează din ce în ce mai puțin la bucuria comuniunii trăite în Biserică.

+ DANIEL,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

(*Calendar Creștin ortodox 2016*)

În Biserică, educația înseamnă ca tânărul să învețe să-L iubească pe Hristos. Biserica s-a născut din iubirea lui Dumnezeu pentru noi, și se menține prin iubirea noastră față de El. Iubirea de Dumnezeu trece prin iubirea semenilor noștri. Sunt foarte multe valori pe care tânărul le pot învăța în familie, în școală și în societate, dar ceea ce este mai de preț pentru tânărul de azi, este să **învețe să-L iubească pe Hristos**; și această educație nu i-o poate oferi decât Biserica. Pentru că *”Dumnezeu este iubire”* (I Ioan 4,8), în iubirea de Dumnezeu găsești *calea, adevărul și viața*, dar și lumina înțelepciunii și bucuria libertății. (pr.AD).

„Calea către înțelepciune sau către libertate este calea către ființa ta interioară.

Aceasta este cea mai simplă definiție a metafizicii” Mircea Eliade

TINERI DIN PAROHIE CU COLINDUL LA PERSOANELE VÂRSTNICE

*Cu colindul la Dna Alexandra Ipser,
Rês. Poterie, Geneva, dec. 2015.*

*Cu colindul la Dl Gavrilă Rus,
Rês. Liotard, Geneva, dec. 2015*

*Cu colindul la Dna Elianne Jordan,
Rês. Liotard, Geneva, dec. 2015*

*Cu colindul la Dna Elena Serea,
Rês. La Petite Boissière, Geneva, dec. 2015*

*Cu colindul la Dna Caliopi-Lucia Popescu,
Onex, dec. 2015*

*Cu colindul la Dna Mira Encioiu,
Geneva, dec. 2015*

*Cu colindul la Dna Ana-Maria Andone, Hôp. de Bellerive/Ge
(CESCO), dec. 2015*

*Cu colindul la Dna Elyvra Lascarov, (103 ani),
Rês. de la Tour, Hérmance, dec. 2015*

✠ ANIVERSĂRI ✠

Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif la cea de-a 50-a aniversare

În cea de-a 19-a zi a lunii februarie a acestui an, Înaltpreasfințitul Părintele nostru Mitropolit Iosif a împlinit frumoasa vârstă de 50 de ani.

Dacă fiecare vârstă își are rostul, frumusețea, împlinirea și bogăția ei, atunci jubileul Părintelui nostru Mitropolit este cu adevărat un prinos de mult umire adusă lui Dumnezeu, pentru toate binefacerile primite, pentru împlinirea și deosebita bogăție, în sens pastoral și duhovnicesc, cu care au fost încununate, viața și activitatea arhierescă a Înaltpreasfinției sale.

Nu cred că există un alt episcop al Bisericii care să fi realizat în plan pastoral și misionar, la această vârstă, ceea ce a realizat, cu ajutorul lui Dumnezeu, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif, în cei 50 de ani de viață, și cei 18 ani de vrednică păstorie arhierescă, ca arhiepiscop și mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale.

Îl felicităm din tot sufletul pentru râvna sa neobosită, pentru harul, jertfelnicia, blândețea, smerenia și înțelepciunea cu care a păstorit, și continuă să păstorească, turma duhovnicească ce i-a fost încredințată de către Dumnezeu!

La acest ceas aniversar, rugăciunile noastre se îndreaptă către Cer și pentru vrednicii Săi părinți, Gheorghe și Floare POP, de pe frumoasele plaiuri maramureșene, care l-au adus pe lume, l-au crescut și l-au educat, așa cum se cuvine, dăruindu-l apoi, ca dar de mare preț, atotputernicului Dumnezeu, spre slujirea,

în iubire jertfelnică și smerită, a Bisericii Sale. Îi felicităm din toată inima și ne rugăm pentru sănătatea, binecuvântarea, pacea și mântuirea sufletelor lor!

Părintelui nostru Mitropolit Iosif îi urăm, în numele Protopopiatului Elveției și al tuturor clericilor, monahilor și credincioșilor din Protopopiat, ca Cincizecimea vieții, cu care Dumnezeu l-a binecuvântat în acest an, să-i aducă în continuare harul și darurile Pogorârii Duhului Sfânt din ziua Cincizecimii, spre netrecătoare bucurii, spre slava Preasfintei Treimi și spre mântuirea sa și a fiilor săi duhovnicești!

Întru mulți și mântuitori ani Stăpâne!

Pr. Adrian Diaconu
protopop pentru Elveția

20 DE ANI DE LA SFINȚIREA CAPELEI "TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI" DIN LAUSANNE (16 iunie 1996)

Iconostasul și tabloul votiv al capelei, executate de Maestrul Ion Ipser (Geneva), în așteptarea sfințirii ;
Lausanne 16 iunie 1996

Imagini de la slujba de târnosire a Capelei ortodoxe dedicată "Tuturor Sfinților Români" de II.pp.ss. Mitropoliți Serafim, al
Europei Centrale și de Nord, și Damaskinos, al Elveției ; Lausanne 16 iunie 1996

ML Regele Mihai și Regina Ana, însoțiți de AS regală
Principesa Moștenitoare Margareta și de AS Principele Radu,
la slujba de sfințire a Capelei românești din Lausanne,
16 iunie 1996

Ips. Mitropolit Iosif acordând Crucea Metropolitană Maestrului
Ion Ipser, pentru executarea picturilor Capelei românești din
Lausanne, iunie 2006

În urmă cu 20 de ani, la 16 iunie 1996, a avut loc ceremonia târnosirii Capelei ortodoxe, dedicată "Tuturor Sfinților Români și Elvețieni", din Lausanne, decorația interioară fiind realizată de maeștrii Ion Ipser și Puiu Ganea din Geneva, cu contribuția financiară a Dnei Ioana Munzer și a enoriașilor parohiei. După 20 de ani de activitate dăm slavă lui Dumnezeu că Parohia ort. română din Lausanne a reușit, printre altele, o reală performanță și în privința activităților pastoral-filantropice și caritative, pentru ajutorarea copiilor orfani din România și a bătrânilor neajutorați: numai în anul 2015 s-au colectat de la enoriași și s-au donat, în acest scop, CHF 15.475, iar în 2016, până la data de 10 apr., s-au colectat deja, în același scop, CHF 6.721.- (vezi pp.16-17).

Dumnezeu să binecuvânteze în continuare parohia din Lausanne și pe vrednicii ei enoriași!

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI CARITATIVE ÎN 2015

**Ajutorarea copiilor de la Fundția "PRO-VITA", Valea Screezii, jud. PH și
Ajutorarea lucrărilor de construcție a Catedralei Mântuirii-București (vezi pp.16-17)**

Înaintea Crăciunului 2015 s-au trimis Fundației "PRO-VITA" de la Valea Plopului, jud. PH, CHF 2.000.- din partea Parohiei Lausanne, pentru ajutorarea copiilor necăjiți.
Din păcate, Pr. Nicolae Tănase nu a confirmat nici de această dată primirea ac donații!
Dumnezeu să primească jertfa enoriașilor și să facă parte copiilor nevoiași de mila Sa !

Macheta Catedralei și stadiul actual al lucrărilor. PF Părinte Patriarh Daniel în mijlocul preoților din Protopopiatul Elveției, și al membrilor Cons. parohial de la Geneva (Gd-Lanczy), 28 ian, 2016

PF Părinte Patriarh Daniel a confirmat personal, în data de 28 ian. 2016, la Geneva, primirea c/val. sumei de CHF 4.000.- pentru lucrările de construcție a Catedralei Mântuirii Neamului din București, în oct. 2015, a mulțumit și a binecuvântat pe enoriașii parohiei din Lausanne pentru gestul lor creștinesc.

✠ ORTHODOXIE ✠

UN SAINT ET GRAND CONCILE PANORTHODOXE EN CRÈTE EN JUIN 2016

Dans l'article I du règlement d'organisation et de fonctionnement du « Saint et Grand Concile de l'Eglise orthodoxe », nous pouvons lire : « ... *le saint et grand Concile est une expression authentique de la tradition canonique et de la pratique ecclésiastique pérenne, pour le fonctionnement du système conciliaire dans l'Eglise une, sainte, catholique et apostolique. Il est convoqué par Sa Sainteté le patriarche œcuménique, avec l'accord de Leurs Béatitudes les Primats de toutes les Eglises orthodoxes autocéphales locales reconnues par tous, et est constitué des membres désignés par les Eglises locales orthodoxes* ». C'est ainsi que se fait la convocation du Concile panorthodoxe qui se réunira en Crète du 16 au 27 juin 2016. Le patriarche Bartholomée a évoqué ce prochain concile comme devant «... porter le témoignage de l'unité de l'Eglise orthodoxe ». Dans la convocation est d'emblée affirmé la nécessité d'un dialogue interne entre les Eglises et un dialogue externe avec le Monde. C'est donc un événement majeur pour toute l'Eglise Orthodoxe ; les primats des Eglises autocéphales en ont convenu dans un consensus qui s'est construit ces dernières décennies. L'idée de la convocation de ce

Saint et grand Concile de l'Eglise orthodoxe remonte au congrès panorthodoxe de Constantinople en 1923 ; il était lié aux changements profonds de la fin du XIXe et du début du XXe siècles en relation avec l'apparition de nouvelles Eglises autocéphales, aux défis que la situation après la première guerre mondiale et la montée du communisme faisaient régner sur les Eglises Orthodoxes. Cette idée stagna jusqu'en 1961 ; le Patriarche

Athénagoras relança cette idée dans les années 1951 et 1952. Ce n'est cependant qu'en 1961 que se réunit à Rhodes la première conférence panorthodoxe qui relançât officiellement la préparation du Concile. Entre cette date et la Synaxe de 2016 où les dates et le lieu du Concile furent définitivement établis, de nombreuses réunions préparatoires eurent lieu. Il faudra attendre 2009 (7-13 juin pour qu'une IVe conférence panorthodoxe préconciliaire soit réunie à Chambésy. Du 6 au 9 juin 2014 se réunit au Phanar (siège du Patriarcat de Constantinople à Istanbul) une Synaxe (réunion des responsables des églises orthodoxes autocéphales) pour préparer le concile panorthodoxe ; une seconde Synaxe s'est réunie à Chambésy du 22 au 28 janvier 2016. Tout au long de ce processus furent rédigés des textes préparatoires qui seront la base du concile panorthodoxe.

Les textes discutés au Concile panorthodoxe

Le sacrement du mariage et ses empêchements. Le phénomène de sécularisation et le relativisme moral menacent gravement l'institution de la famille et celle du mariage. L'Eglise Orthodoxe place le mariage au centre de l'union entre

un homme et une femme à la fois comme communion spirituelle et institution ayant le pouvoir d'assurer la vie du genre humain. Le texte préparatoire rappelle ce qu'est le mariage et énonce les empêchements ; il insiste sur le

caractère sacré du mariage chrétien orthodoxe. La bénédiction du mariage suppose des conditions préalables positives (différence de sexe, âge légal, par exemple) et des conditions négatives (parenté de sang et d'alliance, parenté spirituelle, mariage existant, différence d'appartenance religieuse, par exemple). Ces aspects sont précisés dans le texte.

L'importance du jeûne et son observance aujourd'hui. En Orthodoxie, le jeûne est un commandement et un don divin (Gn 2, 16-17) ; il constitue un grand combat spirituel et la meilleure expression de l'idéal ascétique de l'Orthodoxie. Il s'inscrit dans la Tradition et est présent tout au long de l'année liturgique. L'Église orthodoxe proclame la nécessité pour les fidèles de respecter au cours de l'année du Seigneur tous les jeûnes prescrits. Elle laisse le soin aux Églises orthodoxes locales de fixer la mesure d'économie miséricordieuse à appliquer afin d'alléger le « poids » des jeûnes sacrés pour ceux qui ont des difficultés à respecter tout ce que ceux-ci prescrivent, soit pour des raisons personnelles (maladie, service militaire, conditions de travail, etc.), soit pour des raisons générales (conditions climatiques, conditions socio-économiques particulières à certains pays, comme la difficulté à se procurer certains aliments maigres), adoucissant dans ces cas particuliers le « poids » des jeûnes sacrés, sans rabaisser en aucun cas l'institution sacrée du jeûne.

Les relations de l'Église orthodoxe avec l'ensemble du monde chrétien. Comme propos liminaire, en relation avec ce qui a été exprimé dans les Conciles Œcuméniques, il est affirmé «... que l'Église Orthodoxe, étant l'Église une, sainte, catholique et apostolique, croit fermement, dans sa conscience ecclésiale profonde, qu'elle occupe une place prépondérante pour la promotion de l'unité des chrétiens dans le monde d'aujourd'hui. L'Église orthodoxe assoit son unité sur le fait qu'elle a été fondée par notre Seigneur Jésus-Christ, ainsi que sur la communion dans la Sainte Trinité et dans les sacrements. Cette unité s'exprime à travers la succession apostolique et la tradition

patristique, dont vit l'Église jusqu'à ce jour. L'Église orthodoxe a la mission et le devoir de transmettre et prêcher toute la vérité, contenue dans la sainte Écriture et la sainte Tradition, ce qui donne à l'Église son caractère universel ». Par ailleurs, est rappelé le lien indissoluble entre la vraie foi et la communion sacramentelle. Ces affirmations peuvent a priori être considérées comme une non entrée en matière dans le dialogue avec les autres Églises et communautés chrétiennes. La suite du texte explicite cette position, ouvre et délimite le dialogue.

L'autonomie et la manière de la proclamer. Lors des travaux préparatoires, on a cherché une formulation unanime reflétant le consensus panorthodoxe sur la question notamment sur la notion, le contenu et les divers schémas de l'institution de l'autonomie, les conditions préalables, la compétence de l'Église autocéphale et les conséquences sur les relations de l'Église proclamée autonome tant avec l'Église autocéphale à laquelle elle a sa référence qu'avec les autres Églises orthodoxes autocéphales.

La mission de l'Église orthodoxe dans le monde contemporain. C'est la contribution de l'Église orthodoxe à la réalisation de la paix, de la justice, de la liberté, de la fraternité et de l'amour entre les peuples et à la suppression des discriminations raciales et autres. Même si elle est inspirée d'abord par l'attente et par cet avant-goût du Royaume de Dieu, Les thèmes abordés sont la valeur de la personne humaine, la liberté et la responsabilité, la paix et la justice, la paix et la prévention de la guerre, la position de l'Église Orthodoxe face aux discriminations, la mission de l'Église orthodoxe comme témoignage d'amour dans la diaconie.

La Diaspora orthodoxe. Dans ce texte est présenté un modèle d'organisation pour les Églises en diaspora, notamment les Assemblées des Evêques en relation avec plusieurs primats.

Jean-Louis Chanceler

✠ PAGINA CULTURALĂ ÎN IMAGINI ✠

CORUL CIPRIAN PORUMBESCU/SV LA GENEVA ȘI LAUSANNE, DEC. 2016

PAGINA CULTURALĂ ÎN IMAGINI

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ OECUMENISME ✠

APPELÉS À PROCLAMER LES HAUTS FAITS DU SEIGNEUR (1 P 2, 9)

Prédication à la cérémonie œcuménique pour la Semaine de prière pour l'unité chrétienne, Temple de Saint Germain à Genève, le 20 janv. 2016

par le père Adrian Diaconu,

Eglise orthodoxe roumaine, paroisse de Genève

Chers amis dans le Christ notre Seigneur,

« Appelés à proclamer les hauts faits du Seigneur », selon la première épître du Saint Pierre ch.2, vers. 9, c'est le thème que le groupe préparatoire de représentants de différentes régions de la Lettonie nous propose cette année pour la Semaine de prière pour l'unité des chrétiens.

Dans le texte qui vous a été lu, Saint Pierre déclare aux premiers chrétiens que, lorsqu'ils étaient en recherche de sens spirituel, avant de rencontrer l'Évangile, ils n'étaient pas vraiment *un peuple*. Mais en accueillant l'appel à être pour Dieu une *race choisie* et à recevoir sa puissance de salut en Jésus Christ, ils sont devenus le *peuple de Dieu*. Cette réalité s'exprime dans *le baptême* ; elle est devenue possible grâce à la descente du Saint Esprit au jour de la Pentecôte. Le baptême est un rituel sacré commun à tous les chrétiens, et par lequel nous renaissions de l'eau et de l'Esprit Saint (cf. Jean 3,5). Ce qui a été divisé par l'homme à la Tour de Babel (Gen. 11, 1-9) est rassemblé par le Saint Esprit au jour de la Pentecôte (Actes 2, 1-4), et ceux qui n'avaient pas l'identité d'un peuple devant Dieu sont devenus, par leur baptême, membres du peuple chrétien de Dieu. Dans le baptême, nous mourons au péché pour ressusciter avec le Christ dans une vie nouvelle, celle de la grâce de Dieu. C'est un défi permanent que de garder en conscience, jour après jour, cette identité nouvelle dans le Christ et le Saint Esprit.

Le premier haut fait, qui est lié à la personne, à la volonté et à l'amour de Dieu le Père, est la

Création, toute entière, et le don de notre Vie au milieu de cette merveilleuse création. Nous sommes appelés à proclamer le don divin de la vie, par la sainteté de notre existence, à l'image de la sainteté de notre Créateur, par l'amour et le partage avec nos semblables, par le respect face à la création et à la nature environnante, ainsi que par l'adoration et la louange, en travaillant pour la justice qui, dans notre monde, est gravement amputé. Charles Péguy disait : « L'homme qui veut demeurer fidèle à la justice doit se faire incessamment infidèle aux injustices qui sont inépuissablement triomphantes ».

Le deuxième haut fait que nous sommes appelés à le proclamer dans notre propre vie est l'Incarnation du Fils de Dieu, notre Seigneur Jésus Christ, le Sauveur promis par Dieu aux premiers hommes (Genèse 3, 14-15), sa Vie divino-humaine, son Enseignement pour notre cheminement commun vers le Royaume des Cieux, sa Mort et sa Résurrection, qui nous fait tous entrer dans une vie nouvelle.

Si le Fils de Dieu ne s'était pas fait homme pour, grâce à sa résurrection, offrir la vie éternelle aux humains, on n'aurait jamais su pourquoi le monde existe et pourquoi les générations naissent et meurent les unes après les autres. Toutes les tentatives de la pensée humaine pour trouver un sens au monde n'auraient été que des spéculations. Seul le Christ né et ressuscité nous donne la clé du rôle positif du monde et de la vie humaine. C'est lui qui nous a apporté l'authentique joie de la vie éternelle.

Il s'est présenté comme « *le chemin, la vérité et la vie* » (Jean 14,6), c'est pourquoi nous sommes appelés à marcher ensemble sur ce chemin, à chercher ensemble cette unique vérité et à vivre ensemble cette vie vers l'unité de tous, selon les Ecritures et à la Tradition apostolique ; la conscience de notre identité commune dans le Christ nous invite à travailler pour apporter une réponse aux questions qui nous divisent encore entre chrétiens. Nous sommes appelés, comme les disciples sur la route d'Emmaüs, à partager nos expériences et ainsi de découvrir que, dans notre pèlerinage commun, Jésus Christ est au milieu de nous.

Le troisième haut fait que nous sommes appelés à proclamer dans notre propre vie est la Descente du Saint Esprit au jour de la Pentecôte et l'Institution formelle de l'Eglise du Christ, par le baptême des trois mille premières personnes converties (cf. Les Actes, chapitre 2). C'est ainsi que l'Eglise « une, sainte, catholique et apostolique » est née dans le monde, ayant un fondement pneumatologique et en fonctionnant comme le corps mystique du Christ, église dont la tête reste toujours le Christ, Lui même ; nous les fidèles et les ministres, nous sommes les membres de ce corps et le cœur qui pulse la vie de cet organisme mystique est le Saint Esprit.

Selon l'image de la Très Sainte Trinité, qui est unique en sa nature divine, mais en trois Personnes, Le Père, le Fils et le saint Esprit, l'Eglise du Christ est elle aussi une unité en diversité. Nous sommes appelés à proclamer, par notre propre vie, ce haut fait du Seigneur qui est **son Eglise** en restant fidèles à l'engagement commun de cheminer ensemble vers Lui et vers le Royaume de Dieu et en gardant attentivement l'équilibre entre l'unité et la diversité de nos églises. Ça veut dire que l'aspiration et le cheminement commun vers l'unité des églises chrétiennes doit tenir compte et respecter les particularités en matière de foi, de chaque individu, de chaque communauté chrétienne et de chaque église. En même temps, nos diversités, matérialisés par ces particularités confessionnelles, ne doivent pas, non plus, perdre

de vue l'importance fondamentale de cheminer ensemble vers l'unité des églises, qui reste la réponse à la prière de Jésus « Que tous soient un... » ! (Jean 17,21). Il est certes qu'il n'y a pas d'unité sans diversité !

L'ancien patriarche de Constantinople -Athénagoras - disait : « Sans l'Esprit Saint, Dieu est loin, le Christ reste dans le passé, l'Evangile reste lettre morte, l'Eglise une simple organisation, l'autorité une domination, la mission une propagande. Mais, en Lui, le Christ ressuscité est là, l'Evangile est puissance de vie, l'Eglise est communion trinitaire, l'autorité un service libérateur, la mission est une Pentecôte ».

Sur la nécessité du cheminement commun des chrétiens vers le Christ, qui est le centre de l'univers, l'Abba Dorothée (moine palestinien, 6ème siècle) écrivit : « Supposez un cercle tracé sur le sol. Imaginez que ce cercle est le monde et que son centre est Dieu. Les rayons sont les chemins des hommes. Plus les saints et les saintes ont le désir de pénétrer dans le cercle, plus ils s'approchent de Dieu et les uns des autres. Et plus ils se rapprochent les uns des autres, plus ils se rapprochent de Dieu. Comprenez qu'il en va de même pour le mouvement inverse : quand on se sépare de Dieu en allant vers l'extérieur, on ne s'éloigne pas seulement de Dieu, mais aussi des autres et plus on s'éloigne des autres, plus on s'éloigne de Dieu ». Cela veut dire que pour se rapprocher vraiment de Dieu, et – en même temps – se rapprocher les uns des autres et que nos églises dont nous sommes membres se rapprochent, il faut prier en conscience les uns pour les autres et pour l'unité des saintes églises de Dieu.

Proclamer les hauts faits du Seigneur, c'est le rôle de chaque église chrétienne, par son engagement, son désir et ses prières pour l'unité des tous, par son ouverture sincère au dialogue et par ses actions œcuméniques. C'est également le rôle de chaque ministre et de chaque fidèle d'être le « sel de la terre » et la « lumière du monde », deux images évangéliques, que Jésus les utilise dans le Sermon sur la Montagne (cf. Mt 5, 13-16), qui

nous rappellent de ce que les chrétiens doivent donner aux hommes et aux femmes de notre temps : nous recevons une parole de Dieu qui donne du goût à la vie, cette vie qui, si souvent, peut sembler terne et vide et nous devons transmettre plus loin cette Bonne Nouvelle par une parole de grâce qui guide les gens, les aide à se situer et leur permet de comprendre ce qu'ils sont et ce qu'est le monde dans lequel ils vivent.

L'œcuménisme est un état d'esprit qui pour exister doit être partagé. Je crois qu'il n'est plus besoin aujourd'hui des discours interminables, prononcé parfois dans une langue de bois, mais d'une démarche sincère, conscient et priant, en sachant que le don de l'unité des églises chrétiennes appartient à la volonté de Dieu et au travail du saint Esprit et qu'elle se fera telle que Dieu la veut et par les moyens que Dieu veut. Nous avons besoin d'un œcuménisme spirituel et pratique, qui va de bas en haut, basé sur la reconnaissance et le respect réciproque. Notre vie fraternelle quotidienne, dans ce tissu pluriconfessionnel, inter-religieux et multiculturel qu'est notre canton, consiste à accueillir, aimer, servir, prier et témoigner avec des chrétiens de traditions différentes.

C'est pourquoi nous, les membres de la communauté orthodoxe roumaine de Genève, ayant comme protecteur spirituel le Saint Précurseur et Baptiste Jean, nous rendons grâce à Dieu de nous avoir dirigé à être accueillis, pour les services culturels de notre paroisse, dans l'église catholique-chrétienne du Grand-Lancy, où nous vivons ensemble, catholiques chrétiens et orthodoxes, depuis bientôt vingt ans, un œcuménisme fraternel, pratique et spirituel, comme dans un vrai « laboratoire » de l'œcuménisme. Le fait que nous ayons appris à nous apprécier, à nous respecter et même à apprendre les uns des autres, a porté des fruits considérables. C'est l'œuvre du Seigneur et du Saint Esprit autant que celle des hommes les mieux intentionnés.

Au 20ème siècle, les Orthodoxes, projetés hors des limites historiques de leurs

pays d'origine, ont reçu du Seigneur la mission, pensons-nous, de mettre à la disposition de tous les chrétiens le trésor inaltéré de la Tradition. Nous devons les témoigner de la Tradition des Apôtres et des Pères de l'Eglise, leur donner l'exemple de l'expérience des Pères ascétiques et, particulièrement, d'apporter une contribution importante par notre témoignage liturgique.

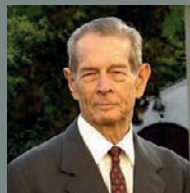
En conclusion, je vous propose à vous les représentants des églises sœurs du canton de Genève de faire de notre vie chrétienne commune une vraie symphonie, une « symphonie œcuménique », dont le chef d'orchestre est le Christ, Lui même ; nous, les ministres et les fidèles de chaque église, nous sommes les instrumentistes, les Saints Ecritures sont les partitions que l'on doit suivre fidèlement et attentivement, et l'harmonie qui en résulte c'est la grâce du Saint Esprit qui nous enchante et nous comble de joie et de lumière spirituelle, pour la plus grande gloire de Dieu.

A première vue, il semble que cela soit facile, car au fond la gamme ne comporte que huit notes. Mais de ces huit notes, on pense en tirer des mélodies et des variations à l'infini. Il suffit pour cela de varier le rythme, la mesure, les timbres et la registration. On peut jouer aussi en majeur ou en mineur, en plein jeu ou en douceur, avec des accords parfaits ou dissonants.

Oui, mes chers amis en Christ, essayons de faire de notre vie chrétienne commune une vraie symphonie œcuménique. Elle ne sera peut-être pas *héroïque* comme celle de *Beethoven*, ni *pathétique* comme celle de *Tchaïkovski*, ni *fantastique* comme celle de *Berlioz*. Mais ce que je sais, c'est qu'elle sera plutôt *inachevée* comme celle de *Schubert*, et que tout au long de notre vie, il faudra la perfectionner afin de pouvoir la présenter un jour à celui qui est l'auteur et la source de notre unité en communion de l'amour, c'est-à-dire à Dieu.

Que la grâce de notre Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu le Père, et la communion du Saint Esprit, soient avec nous tous ! Amen.

2016 – ANUL JUBILIAR MAJOR AL ROMÂNIEI
150 de ani de la fondarea Casei Regale și a Statului român modern

Cea mai frumoasă coroană regală este încrederea și dragostea românilor, iar valoarea ei stă în propriile merite ale României. Regele Mihai I (Castelul Peleş, 5 iunie 2008).

În anul 2016 se împlinesc 150 de ani de la sosirea lui Carol I în România, de la întemeierea Dinastiei Regale și de la promulgarea Constituției din 1866. Sărbătoarea aduce omagiu întregii națiuni, pentru drumul parcurs în cei mai dificili, dar și cei mai binecuvântați ani din întreaga noastră istorie. Niciodată nu au fost mai multe jertfe omenești și suferință, dar niciodată nu a existat mai mult progres și mai multă dezvoltare, mai multă democrație și mai multă libertate. În toți cei 150 de ani, Coroana a fost, de aproape sau de departe, un far, un simbol, o pavăză, o sursă de inspirație și de mândrie. Fiecare dintre cei trei mari monarhi români a lăsat ceva specific națiunii române: Regele Carol I a fost ctitorul României moderne, Regele Ferdinand a fost ctitorul României Mari, iar Regele Mihai ne lasă, mai presus de orice altceva, un adevărat model de moralitate, de demnitate și de corectitudine, cu un comportament ireproșabil din care avem de învățat toți, de la vlădică până la opincă, acela de a trăi, chiar și în suferință și departe de țară, în duhul demnității și al nobleții, al dragostei și al iertării, al credinței și al încrederii în Dumnezeu, al smereniei și al răbdării, toate acestea fiind cuprinse în însuși duhul Monarhiei, care stă chiar în deviza ei: NIHIL SINE DEO! Majestatea Sa Regele își dorește ca această sărbătoare, importantă în istoria țării noastre, să găsească împreună Coroana, instituțiile Statului și pe toți românii.

Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute să sărbătorim, și anul acesta și mulți ani de aici înainte, 10 mai și cu Regele Mihai ! LA MULȚI ANI CASEI REGALE ROMÂNE ! *p.A.D.*

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

euROLines

Geneva, Lausanne, Berna, Zürich, St.Gallen

Arad CHF 103!

Bucaresti CHF 103!

Brasov CHF 103!

Braila CHF 134!

Bistrita CHF 134!

Constanta CHF 134!

Craiova CHF 134!

Galati CHF 134!

Iasi CHF 134!

Ploiesti CHF 103!

Sebes CHF 103!

Drobeta TS CHF 134!

Oradea CHF 134!

Piatra Neamt CHF 134!

Timisoara CHF 103!

Conexiunea dvs. cu România

Bacau CHF 134!

Deva CHF 103!

Pitesti CHF 134!

Sibiu CHF 103!

Suceava CHF 134!

Târgu Mures CHF 134!

Buzau CHF 134!

Cluj Napoca CHF 134!

Satu Mare CHF 134!

Aiud CHF 134!

euROLines

Acum
disponibil pentru
Android/iOS

Reducere pentru copii,
tineri
și seniori

Rezervari si informatii

Elvetia, Tel. +41 844 257 224

Bagage 40kg gratuit pe persoană

*mai repede, mai ușor
cumpărați direct
prin Internet*

E - TICKET
www.eurolines.ch